

DITTRICH PANKA

SZÍV Társ

DITTRICH PANKA

SZÍVTÁRS

(válogatott novellák, prózák)

ISBN 978-963-12-4277-5

2015 [ePUB]

ELŐSZÓ:

Az itt közreadott írásaim a szívtárs.hu internetes magazinban jelentek meg, melyet a főszerkesztő Rózsa Imre András válogatott be írásaimból közel három év alatt. A Főszerkesztő Úr korai és tragikus halála engem is mélyen megérintett. Tiszteletem jeléül ebben a kötetben csak az általa kiválasztott novelláim, prózáim publikálom, felhasználva a magazin címét SZÍVTÁRS. Ezzel is adózva az ő emlékének. Örök hálával gondolva önzetlenségére, és emberségére. Magazinjával a párkapcsolatok problémájának megoldását tűzte ki célul, tette ezt saját anyagi, és szellemi forrásait is biztosítva. A szívtárs.hu internetes magazin azóta megszűnt. Írásaim a történetek c. rovatot gyarapította.

A Szívtárs internetes magazin rengeteg cikkben elismert szakemberek megszólításával próbált jobb utat mutatni bajba jutott, elvált, vagy özvegy embereknek, és széthullott családoknak.

R.I.A. (Rózsa Imre András, szegedi újságíró, szerkesztő) is szeretne volna elektronikus kötet formában megjelentetni az itt lévő prózákat. Ezért született ez az ebook, saját szerkesztésemmel.

Kívánok kellemes időtöltést az olvasónak.

D. Panka

Most már válni kell...

Velem voltál mindig és mindenkor. Habzsoltuk, faltuk az életet. Volt belőle édes és keserű, tüzes és fagyos. De az élet már csak ilyen, minden mulandó és bizony néha válni kell. Érzelmek ide vagy oda, már fájdalmas élni veled...

Kín és gyötrelem, amit az utóbbi időben velem művelsz. Pedig jól megvoltunk, szorosan kötődünk egymáshoz. Volt néha pezsgős vacsoránk és csókos éjszakánk. Minden mosolyomban ott ragyogtál. Aztán volt néhány át nem aludt éjszakánk. Nem tudom, neked mi lett a bajod. De nekem a fájdalmat csakis te okoztad. Sajnos tudatosult bennem, hogy már végleg betegek az idegeid! Kibírhatatlanul. Annyira, hogy már én is üvöltöni tudnék. Már a gyógyszer sem segít rajtad. Hiába minden... Be kell látnom, búcsút kell intenem, mert miért is tartanálak meg, ha csak fájdalmat okozol. Tudom, egy darabig nevetni majd úgysem tudok...

Már annyit tépelődtem, vajon hol romlott meg a kapcsolatunk, amely idáig fajult. Észre sem vettük, hogy ilyen nagy baj lehet. De nem akarom, hogy engem is beteggé tegyél, szenvedtem tőled eleget. Nem szeretném, ha még a szívemet is tovább rongálnád, akarva, akaratlanul. Pedig az életem része voltál. Jól mutattál és oly büszke voltam rád. De most gyökeresen megváltoztatok mindent. Ha fáj, ha nem fáj, ezt kell mondanom: Nem akarlak többet! Ki foglak hagyni az életemből! Miattad könnyeket többet nem ejtek! Bár tudom, hibáztam, nem óvtalak, nem védelmeztelek, nem kényeztettelek eléggé, amikor talán kellett volna. Bár úgy hiszem, kettőnkért mit lehetett, mindent megtettem. Ennek köszönhető az évtizedekig tartó szoros kötelék. Bár hittem, hogy majd örökké tart, és egymással halunk meg. De most

végérvényesen kijelentem: csak egy idegbeteg vagy! Egy rothadó romlás! Se látni, és főleg érezni nem akarlak téged. Azon vagyok, hogy végleg távozzál. Ha magadtól nem mész, biz' én teszek róla! Tudom a módját!

Tudom, üres lesz majd a helyed. Tudom, hiányozni fogsz. De ne vedd zokon, ha azt mondom: minden pótolható! Így te is! Eljön az idő, amikor begyógyulnak az általad okozott sebeim, és akkor majd másé lesz a mosolyom, másé a csókom, és végleg megszűnik minden kín és fájdalom.

Ha szépen nem megy, aljas módon végzek veled. Örökre és végérvényesen. Én is olyan kegyetlen leszek, amilyen te. Tudod mit? Halállal lakolsz! Ha hiszed, ha nem, nekem nem fog fájni. Hogy neked fáj-e? Ezt sosem tudhatom. Megvallom őszintén, nem is nagyon érdekel. Nem tehetek róla, hogy ilyen az élet. Eddig bírtam, de most tényleg vége.

Döntöttem! Holnap megszabadulok tőled örökre! Egy fogorvos lesz a hóhérod, és egy szemetes vödör lesz majd a sírod! Ég veled te drága.... szemfog!

Ártatlan fények

Egyedül vagyok, becsukom a szemem és hiába nem akarom, most minden gondolatom hozzád vezet... Kinyitnám a szemem, de most értelmetlen lenne... Elmerengek. Néha fájni tud a sötét magány. Pedig nem erre vágyom. Hisz nem én akartam, hogy így legyen. Így, hogy megfosztanak egy érzéstől, akarva, akaratlanul. Miért? Persze tudom, csak egy kis hiba... valami, ami nem úgy működik, ahogy kéne.

Ha már így van, mi mást is tehetnék? Eszembe jutottál. Tudom, szentül meg vagyok győződve, ami most nincs, csak te hozhatod vissza. Egy kis fény, most arra vágyom... Mert hiába, nálam már minden gyertya csonkig égett. Sötétben tapogatok. Most benned látom minden reményemet. Csakis benned. Elegem van a sötét magányból. Igaz, nem akartam rád gondolni. Hiszen már rég, nagyon rég próbáltalak elfeledni. Tudom, te is. Igen, elfelejteni azt a holdfényes éjszakát. Ott, a vízparton, amikor magunkra maradtunk. Ott, azon a kispadon... – nem tudom, gondolsz-e rá? Csak pár perc, csak néhány pillanat volt. Amikor megláttunk mindent, egymás szavában a mézédés titkokat. Egymás szemében a lángot, amit csak érezni lehet, azt az égető lavinát, ami akkor körbevett. Azt a pusztítóan izzót... Csak pár perc volt, a kezdet és a vég. Csak pár perc volt, talán több is, a minden és a semmi. Most mégis eszembe jutott. Itt van velem minden elfelejtett szó, minden jégbe fagyasztott lángcsóva. Tudom, szükségem van rád. Ezt érzem, nem vitás. Mert amit kérek, az olyan, amit csak te

adhatsz, hisz hogyan is létezhetnék nélküle. Úgyhogy várlak, jobban, mint gondolnád.

Ha ide érsz, csak kopogj, hogy tudjam, megjöttél. Ám úgy gyere, hogy nekem már a gyertyaláng nem elég. Többet, többre vágyom én, ezt úgyis tudod. Miért ne tudhatnád. Ha már itt vagy, azt szeretném, hogy nagyon óvatos legyél. Vigyázz a szikrával, amennyire csak lehet. Nehogy láng legyen. Bár bízom benned. De most nem hibázhatsz. Most nem. Bár tudom, egy kicsit fiatal vagy, és tán tapasztalatlan is. Csak arra figyelj, amit én szeretnék. Ahhoz, hogy minden jó legyen. A kezed úgy tévedjen el, hogy minden érintés jó helyet találjon. Ha mégis pattan szikra, nem bánom, ha ezzel jár, hát legyen. Ám mégsem tévedhetsz, mert együtt megyünk el. Na jó, mégse rám figyelj, inkább magadra. Te légy a biztos pont. Te tudod, neked hogyan jó. Csak nyugodtan csináld. Úgy, ahogy jónak látod. Nem kell sietned. Ne kapkodj! Ne légy bizonytalan. Ne keresgélj! Találj meg minden érintkezést. Jó helyen tapogass. De ne kérd, hogy én mondjam meg, hogy, mit hova rakjál. (Hisz mesélt az Erzsike... elég sokat...) Mégis érzem, tudom, minden jól fog elsülni, ha jól használod a szerszámodat. Biztos nem csalódom benned. Nem lesz hiányérzetem. Végre látni fogom azt, amit akartam. Mert működni fog minden érzékszervem. Ám ehhez mindenképp te kellesz! Túl akarok esni rajta! Nem halogathatom. Már semmi sem számít, csak gyere! Tárt karokkal várlak. Védőruha nem kell!

Na végre, hogy itt vagy! Már annyira vártalak. Csinálj valamit ebben a félhomályban. Meghalok ebben a sötét magányban. Azt, ugye nem akarod? (Csak aztán ne ügyetlenkedj, úgy, mint Erzsikénél...) Elő a szerszámokkal! Ne akard, hogy más villanszerelőt hívjak!

Ketten együtt

Odasodort hozzád a sors, vagy a játszó véletlen. Szólni nem tudtam, hiába szerettettem volna. Talán észre sem vettél. Pedig teljesen közel voltam hozzád... Amilyen közel csak lehet. Többen is voltunk, de én voltam hozzád a legközelebb. Igen, ott. Nem is egyszer...

Micsoda véletlen... nem is gondoltam volna... Megérintett a gondolat, hogy mi ketten így is összetartozunk. Nem csak szívben és lélekben. Megölelni még sem tudtalak. Pedig de szerettem volna. Csak ez a kis öröm maradt nekem. Néhány örült, bolond pillanat... Ez a pár perc, míg oly közel éreztelek magamhoz. Vajon észrevettél? Vajon mire gondoltál? Nem tudhatom... Hogyan is tudhatnám... Miért is kérdeznék bármit... Talán mégis láttál. Talán te is furcsán éreztél. TALÁN. Sajnos, nem tudhatom. Csak ez a pár perc. Talán majd máskor is találkozunk ily közel. Nagyon jó lenne. Úgy, hogy valóban...! De most minden olyan távoli. Kereslek. Talán te is ezt teszed. Vajon neked mennyit ér, ha engem ott látsz, ahogy oly közel vagyok hozzád? Tudom, bolondság..., mégis... Különös érzés, olyan megérintő és mégis megérinthatetlen. Azt nem mondanám, hogy leírhatatlan, mert én most leírom... Jaj! Most is látom és érzem is, megint... A véletlen egymás mellé teremtet. Nem! Ez már nem lehet véletlen! Ez egy különös szerelem. A sors és a véletlen egybeesése a mi találkozásunk. Különös, szinte bizserget. Talán nem szabadna... Mégis, gondolatok és érzések egész sorát gerjeszti bennem. Nem számít, hisz csak az érzékeim és a képzeleteim szüleményei,

netán a dobbanó szívem játszik velem. Hagyom, hogy repítsen. Feléd, csak feléd. Örülök neked! Így is, bár máshogy biztosan jobban örülnék... Vajon te is érzékeled azt, amit én? Vajon látod a közelségem? Kérdezni nem merem. Csak talán én érzem azt, amit érzek. Mert én ilyen vagyok. Kicsit örült és álmodozó. Aztán tovább lépsz, észrevétlenül mellőlem. Így más mellett kell, hogy legyek. De ez a másik nem számít, nekem csak Te számítasz. Dobog a szívem, ha látlak. Hevesen kalapál. Tudom, értelmetlen bolondság. Nem baj. Nekem mégis jó... Bár néha fáj, nagyon fáj sok minden... Te mégsem érezheted. Mert így lehetetlen.

Csak az online tagok közt találkozunk... és vagyunk egymáshoz oly közel... Persze, nem tudhatod, mit is rejt a nicknevem... Ne is nagyon törődj velem... mégis, gyere még közelebb... Térben és időben! Mert ez így csak egy Online Szerelem...

Selymes, meleg ölelés

Meleg szobában, egy kényelmes fotelben ülsz, a karácsonyra gondolsz. Az ablakra tekintve látod, kint mindent ellep a számolatlan hópihe; a megannyi apró élet befedi a hideg, szürke tájat és a kopasz fákat. Ám a szobádban mégis melegség ölel át...

A kandallóban táncoló szikrák halk nesze mintha nem is törné meg a csendet. Mint egy zongorabillentyű halk koppanása, mint egy szép dallamfoszlány, lassan megérint. Nem tudod, meddig hallgatod. Nem számít az idő, nem sietsz sehová. Tested elhagyja minden súlyát, a vállad és a lábad is ellazul. Könnyű vagy, s lebegsz, mint anyaméhben a kisdéd. Így érzed, becsukott szemmel. Magad vagy. Gyengéden hátrahajtod a fejed. A körülötted lévő mozdulatlanság különös nyugalmat áraszt. S mint ahogy a felhők, úgy vonulnak tova a megfásult pillanatokkal a fájó gondolatok. Továbbmennek. Már egészen máshol jársz. A zongorabillentyű halk koppanása vezet oda, olyan helyre, ahol még nem jártál, vagy ha mégis, akkor most újból ott találod magad. Ott, ahova tán a zakatoló vonatod tartana. Ám most a csendbe kúszó pillanatok alatt a sóhajod zaja is elhalkul. Szíved dobbanása lelassul. Öklöd lassan kiengeded, majd öledben szépen, lazán összekulcsolod. Nyugodt béke öleli megfáradt, ernyedt testedet. Hagyod, hogy a csend ringasson. Aztán pár pillanatra mintha mégis könnyeznél, ám hallod anyád féltő szavát... Selymes, meleg, ölelő karjaiban érzed magad. Puha kezével letörli a ki sem csordult könnyedet. Hálás vagy, mosolyogsz, mint egy ártatlan kisgyermek. Úgy nyugszol meg, ahogy halkulhat a távolban

egy hegedű húrjában az elmúló, szomorú bánat. Aztán megint csak a zongorabillentyű koppanását hallod. Onnan a távolból, mégis oly közel a kandalló fényeivel üzen. Tudod, érzed, hogy benned is játszik a lélek zenéje. Megint kinyitod a szemed. A falon ott a kép. Egy régi családi kép. Látod a testvéred. Haragszol rá, mert csúnyán megbántott. Megint becsukod a szemed. Látod, amint egy születési torta gyertyáját a kistestvéred boldogan elfűjja. Öröm, mosoly és egy felejthetetlen puzi, amit akkor adtál neki. Oly csodás. Már nem a tomboló viharra és a szitkokra emlékezel. Hanem egy rétre, egy tarka, színes rétre, ahol önfeledten együtt labdázatok. Becsukott szemmel megint mosolyogsz. Aztán újra kinyitod a szemed, kinézel az ablakon, és a bárányfelhők vonulását látod, közben a billentyű koppanása hangosból megint halkra vált. Meleg ölelést érzel. Megint becsukod a szemed. Egy buszmegállóban egy koldust figyelsz, aki egy összetaposott cigarettavéget talált, amit fel akar venni a földről. Nem gondolkodsz, kiveszel zsebedből egy szálát és megkínálad őt. Megköszöni. A szemében a hálás öröm megfeythetetlen fényei melegítenek át, átjárják énedet, s megint mosolyra nyílik a szád. Aztán kinyitod a szemed. Ott a kép, a családi kép. Rajta édesapád, aki már rég nem él. Talán nem is volt túl jó hozzád, talán úgy érezted, nem igazán szeretett. Aztán megint lehunyod a szemed. A zongorabillentyűk koppanása gyorsabb ütemre vált. Egy csillagszóró fényes szikrái előttd. Minden egyes szikra egy-egy rossz pillanat, mely felvillan, majd végleg elillan. Benned a harag ugyanígy elillan, s lelkedből végleg távozik. Csitul benned a zongora szapora dallama. Már nem is koppannak az elhasznált billentyűk, csak halkán szól a zene. Aztán egy harang kondul a messzi távolból, és látod apád szemét, ahogy rád mosolyog, amikor megszülettél. Egy kedves mosoly nyílik az arcodon.

Megint kinyitod a szemed. Kinézel az ablakon. Látod, nincsenek felhők, fehér tiszta az ég. Már minden gondolatod tiszta. A fény játszik csupán a jégvirágos ablakon. A kandallód meleg fényének tánca ez. Megint a karácsonyra gondolsz. A fényekre, amelyek benned is ragyognak. Nem látod, ám mégis érzed. Azon vagy, hogy tovább add, ha mást nem is, de a becsukott szemmel érzett tiszta, boldog mosolyodat. Elűzve szeretteid arcáról is az élet bánatát. Hisz meleg a szobád, és a halk zongorahang ott legbelül csak arra vár, hogy más is érezze dallamát. Nem számít, mi bánt. Nem számít, mi fáj. Meleg ölelése bárkit megtalálhat.

Az én vérem

Belépett a konyhába, a szörnyű tett színhelyére. Ahova csak nézett, mindenütt vér. A mosogatóban ott tornyosultak a mosatlan, ételmaradékos edények. A néma csendet csak a falióra zakatolása törte meg ...

Az asztalon még a karácsonyi terítő. Rajta tócsában az odafröccsent vér, ami végigfolyt a széken, le a padlóra, utat találva a kredenc alatt. Félig megszáradva a színe már nem sötétvörös, inkább fekete.

Körülnézett.

Az én vérem – mormolta magában.

A vér ott volt mindenen, megalvadva benne a bánat, a szenvedés és a kegyetlen sors. Tudta, össze kell takarítania, eltüntetni mindent, hogy semmi ne maradjon, hogy semmire ne emlékeztessen.

Először az asztalról vette le a véres terítőt, amin a fenyőág mintáját vöröses folt szennyezte.

Az én vérem – mormolta magában.

Nem irtózott, csak végigfutott a hideg a hátán. Beletette a lavórba ázni a terítőt, mely rózsaszínné, majd pirossá festette a vizet.

Az én vérem – mormolta magában.

Aztán keresett egy rongyot, olyat, amit majd ki fog dobni, amit örökre el kell majd tüntetni.

Az asztalra olvadt sűrű vörös masszát csak nagy nehézségek árán tudta levakarni.

Az én vérem – mormolta magában.

A vér, mi egykor még szívben szállította az életet adó oxigént, ott nedvesedett a kezén. Aztán a szék következett.

Az én vérem – mormolta magában.

Közben többször is kimosta, kiöblítette a rongyot, hogy teljesen tiszta legyen minden.

A padlón a tócsa olyan volt, mint térképen a tenger, és körülötte a folyók és a szigetek, de ez vérből volt ábrázolva. Az életet jelenő vérből. Igazi fekete, alvadt vérből.

Az én vérem – mormolta magában. Aztán a padlót is feltakarította kidobásra szánt ronggyal.

Az én vérem – mormolta magában.

A rongyokat becsomagolta egy zacskóba, és a szemetesbe rakta, majd kezet mosott és elmosogatott.

Elvégezte a dolgát. Már nem volt semmi látható jele a tegnapi véres történetnek. Leült és bámult maga elé. Belül, legbelül könnyezett a lelke. Aztán nyugtatót keresve bement a szobába. Kihúzta az éjjeli szekrény fiókját. Ám gyógyszer helyett egy naplót talált. Belenézett, és az utolsó lapon ezt olvasta:

2010. 01. 03. „a volt férjem megint itt járt részegen, és lekevert két pofont, majd...”

2010. 01. 04. „a felszólító számlákat ma sem bontottam ki, nem tudom...”

2010. 01. 05. „a munkahelyen bizonytalan a jövő, csőd szélén a cég, féltő, hogy...”

2010. 01. 06. „a szerelmem ma sem hívott, pedig...”

2010. 01. 07. „nem tudtam kiváltani a gyermekemnek a gyógyszert, és ezért...”

És az utolsó sor:

2010.01.07 „anyám megint nem vigyázott a gyerekekre, ma is elment szó nélkül az ablakunk előtt, be sem köszönt, mint...”

Ekkor kiejtette kezéből a naplót.

Istenem, ha tudtam volna... – sóhajtott fel.

Ebben a pillanatban megszörrent a telefonja:

„Sajnálattal közöljük, hogy lánya, K. T., aki önkezelével felvágta ereit, olyan sok vért vesztett, hogy kritikus állapotban van, leállt a veseműködése és megint visszakerült az intenzív osztályra...”

Fatális véletlen

Gabi harmonikus családot teremtett maga körül. Pedig sokan nem hitték volna anno, húsz évvel ezelőtt, hogy ilyen szép család veszi majd körül. Hiszen szertelen és bulizós típus volt. Szerette az élet habos oldalát. Ahogy mondták: talán sosem fogja kinőni...

A párja, aki három év udvarlás után megkérte a kezét, talán csak ő hitte egyedül, hogy a lány ilyen életvitelével is képes viszonzni neki az iránta érzett hű szerelmet. Ez így is történt, bár néha úgy össze tudtak veszni apró dolgokon, hogy ilyenkor Péterben megingott a hit, miszerint őket egymásnak teremtették volna.

A boldogság beteljesedését az esküvő után a gyors gyermekáldás csak fokozta. Nem volt nehéz kiszámítani, hogy a gyermek még ez együtt járáskor egy romantikus éjszakán foganhatott. A nehézségek és gondok ellenére boldogan éltek. A gyermekek szépen cseperedtek. Kiegyensúlyozott, békés család volt az övék. Fekete felhők nem árnyékolták be életüket. Sokan még irigykedtek is, ha látták, ahogy kézen fogva sétáltak az utcán még negyvenévesen is.

Azonban a családi harmóniát valami teljesen felborította, valami, ami ez idáig Gabi lelkében temetkezett. Úgy érezte, sosem kell majd kihantolnia azt, ami legbelül mindig is kínozza és gyötörte. A félelmei emiatt arra kényszerítették, hogy hallgasson róla, mint a sír. Az őt körülvevő boldogság és nyugalom sosem hozta elő ezt a nagyon sötét titkát. Lassan húsz éve lesz, hogy eszébe sem jutott, hogy az, ami akkor megtörtént, ha kiderül, végzetes lehet. Míg nem történt valami...

A nagyobbik lánya szintén a Műszaki Egyetemre ment tanulni. Kollégiumba került. Édesanyjával interneten tartotta a kapcsolatot. Gabinak szembesülnie kellett, hogy ez a világ más, mint ami az ő fiatalkorában volt. Igaz, ő is szerette az akkori tomboló ifjú éveket. A szabadságot, amikor nem kellett elszámolnia semmivel. Amikor egyszerre lehetett gyermek és felnőtt is. De úgy érezte a lánya által elmondott dolgokból, hogy most nagyon szabadon élnek a fiatalok. Persze a lánya sem volt különb, talán csak annyiból, hogy nem drogozott és nem dohányzott. Viszont, ami furcsa volt Gabi számára, hogy szinte minden héten más fiúval randizgatott, és ezt töredelmesen be is vallotta, mondván, amíg meg nem érkezik az igazi a fehér lovon, amíg nem talál rá a nagy Ő, addig éli világát, ahogy neki jól esik. Gabi ugyan aggódott egy kicsit, de mivel a lánya ilyen bizalommal volt iránta, beletörődött, hogy el kell fogadnia lánya hóbortjait. Titokban persze várta, hogy kislányát eltalálja Amor nyila, hogy végre ő is megtapasztalhassa az igazi szerelmet, hisz annál az érzésnél nincs felemelőbb és jobb dolog a világon, mint mikor két szerelmes szív egymásra talál.

Nem kellett sokáig várnia, mert a levelekben egyre többet szerepelt István neve, és az, hogy ilyet még nem érzett egy férfi iránt sem, hogy ő teljesen más, mint a többi, mert hiányzik, ha nincs vele, dobog a szíve, mikor meglátja.

Már jó fél év is eltelt, mire a lánya kimondta anyjának azt, hogy ő bizony szerelmes. Úgy érzi, megtalálta igazi párját, akivel képes lenne összekötni az életét, ha kell, tűzön vízen át. Ráadásul István még jobb tanulásra ösztönözte a lányát, aki mint írta anyjának, nagyon, de nagyon boldog vele, hiszen mindenben egy a véleményük és az érdeklődésük. Úgy szeretik az életet, ahogy van, és semmi, de semmi el nem választhatja őket.

Gabit boldogsággal töltötte el, hogy lánykája végre egy szebb világ kavalkádjában érezheti magát, hogy megcsapta a szerelem tüzes, forró lehelete. Titokban már az unokára gondolt, akit majd dédelgethet, úgy, mint annak idején a gyermekét. Ez Gabi annyira felvillanyozta, hogy szinte szárnyalt, amerre járt, hisz ki ne örülne annak, amikor a gyermekét boldognak és vidámnak tudhatja. Ám még nem látta ezt a fiút, és kíváncsivá tette, vajon tudja-e viszonzni lányának azt a határtalan szerelmét. Ezért úgy döntött, meghívja ünnepi ebédre, hogy megismerhesse ezt a kedves és jóra való fiatalembert, akit lehet, hamarosan új családtagként köszönthet. Lázasan készült az alkalomra. Takarított, süttött, főzött. Végre elérkezett a nagy nap. A lánya kiment a barátja elé az állomásra. Együtt indultak haza az ebédre. Gabi már tükön ült. Aztán egyszer csak kinyílt a bejárati ajtó. István is belépett. Gabi repült feléjük. Ám amikor meglátta Istvánt, azt hitte, beszakad alatta a föld. Lépni sem tudott. Hang nem jött ki a száján. A lélegzete is elállt. Azt hitte, menten rosszul lesz.

Mindez a perc töredék részében zajlott. Sápadt, fehér tekintete arról árulkodott, ami legbelül felidézte a sötét múltat. Azt, amit idáig magába temetett, és soha nem is akart tudni róla, hogy valaha megtörtént életének legbűnösebb tette, ami ott bújkál a lelkében, nagyon mélyen betemetve.

Mindezt a fiú látványa hozta elő. A fiúé, aki tiszta apja, annak fiatalkori képmása. Még az anyajegyét is örökölte a bajsza sarkában. Lánya nem tudta mire vélni a dolgot. Látta, ahogy az anyja mindjárt elveszíti az eszméletét.

– Ő a testvéred... Nem mondtam el neked, hogy nem a férjem az apád... – dadogta a lányának, majd egy erőtlen sóhaj után összecsuklott.

Várva várt csók

Egy hét múlva koleszbál. A barátnőmmel arról álmodozunk, hogy majd rátalálunk a nagy Ó-re, aztán jön a szerelem, az első csók, és a romantika. Meg kell jegyeznem, a barátnőmet jóval kíváncsúabbnak és csinosabbnak tartom, ő ad magára, mint egy igazi nő. Ellenben én – úristen!...

Tele vagyok pattanásokkal, na és a szeplőim, meg a vastag dioptriás szemüvegem. Még jó, hogy takarja a szemtengelyferdülésem. A melleimmel sem vagyok megelégedve. Bezzeg a barátnőm, ő tudja, mi kell a fiúknak, ő már csókolózott is. Kérdeztem, milyen volt? Azt mondta, majd elolvadt, és érzett valamit a bugyijában. Na, én ezt nem értettem, ugyan mit érezhetett?! Persze kérdeztem tőle, milyen volt az íze, és hogy nem tartotta-e gusztustalannak a dolgot? Hiszen mégiscsak érzi a másik szájában a nyálat. Azt mondta, mentholos volt.

Aztán meg is dumáltuk, majd ad nekem ruhát, abban majd csábosan táncolhatok. Mondtam is neki: persze, ha lesz kivel. Ha nem, akkor marad a körbe tánc a fel nem kért lányokkal. Egy szó mint száz, elérkezett a nap. Öltözködés, sminkelés illatfelhő. Mit ne mondjak, abban a kivágott blúzban és a testhez simuló, átlátszó szoknyában kurvául éreztem magam. Talán nem is magamat láttam a tükörben – a rúzsról és a púderről ne is beszéljünk.

A barátnőm, mint egy manőken, majdnem estélyiben díszelgett. Az aranyak is ott lógtak a nyakában. Na, gondoltam, ha vele vagyok, egy pasi sem fog rám nézni, mert ugye, olyan vékony vagyok, mint a nádszál, zörögnek a csontjaim. Hiába ettem

degeszre magam, nem híztam se a fenekemre, se a mellemre. Na, de hagyjuk.

Levonultunk a társalgóba, ahol dübörgő zene fogadott. Páran már táncoltak. A többiek, mint én is, nézelődünk és vártuk, majd csak jön valaki, s reménykedtünk, talán elcsattan egy sötét sarokban az első csók.

A fiúk is kirittytentve. Volt pasi dögivel. Aztán benépesült a tánctér, alig akadt levegő. Mi a barátnőmmel nem álltunk be a többiekhez rázni a rongyot. Mustráltuk a fiú egyedeket. Az egyik sarokban megláttunk egy minket bámuló srácot. Nem tudtuk, kit néz, engem vagy őt. De én biztos voltam benne, hogy nem engem, miért is kellenék én neki? Hogyan is mutatnék egy ilyen aranyos babaarcú, szőke, göndör hajú, és akkor még nem látható szemszínű fiúnak.

Fogadtunk a barátnőmmel egy tábla csokiba, hogy nem adok két percet, és már jön is a srác hozzá, hogy táncra perdítse. De csak vártunk. Közbe-közbe én is néztem a fiút, kíváncsian, talán hátha, mégis... de az önbizalmam a nullával volt egyenértékű. Aztán elindult a kiszemelt fiú. Lassan közeledett felénk. A pulzusom az utolsókat rúgta. Elállt a lélegzetem, amikor nekem szólt: jössz táncolni? Na erre azért nem voltam felkészülve. Hiába a vágy egy fiú után, meg sem igen akaróztam szólalni, csak mentem utána. A zene és a lelkem is lüktetett. Ámulatomban sokszor még az ütemet is eltévesztettem. Aztán egy sanda pillantás a szemére. Mélykék szín, nyerő páros – gondoltam. Felmerült bennem a kérdés: mi van, ha a másik számnál más valakivel akar táncolni? Mert akkor aztán minden vágnak vége, nincs se ölelés, se a várva várt nyálas, de mégis finom csók. De nem! Végig velem táncolt. Egy óvatlan pillanatban megfogta mind a két kezem. Igen izzadt a tenyere, de jól esett. Most már szemtől szembe táncoltunk egymással. Kéz a kézben. Láttam rajtam, mennyire zavarban vagyok. Ó, ha tudná, hogy életem első tánca ez egy

fiúval, akinek oly sok lány közül épp én tetszettem meg. Találkozott a tekintetünk. Ő rám mosolygott, talán azt üzenve, hogy ne félj, veled vagyok, érezlek! Már megnyugodtam, és egy ütemre lépkedtünk. Aztán magához táncoltatott, érintkezett a testünk, de csak egy pillanatra. Ám micsoda pillanatra! Ilyen forróságot, amit éreztem... Mint mikor valakinek hirtelen felszökik a láza. S ezek a pillanatok egyre sűrűsödtek. Gondoltam is, mi van velem, s nem láttam körülöttem senkit, csak őt. Ezt követően bedobtak egy lassú zenét. Még a lábam is beleremegett, amikor átöleltük egymást. A távolságot próbáltam tartani, de ő magához húzott. Én, persze hagytam. Először szinte csak a ruhánk érintkezett. Majd tett egy furcsa mozdulatot és úgy táncoltunk, hogy az ő egyik lába az én két lábam között lépegetett. Ő a mindenit, gondoltam, ez a fiú aztán érti a módját, mitől döglik a légy, mitől lehet elkábulni. Egyre szorosabban ölelgetett. Éreztem a leheletét, ahogy veszi a levegőt. És a dobogó, lüktető szíve... ő, azt ne is mondjam. Hát még az enyém, hogy dobogott! Azt hittem, ott halok meg, annyira lüktettem...

Jó illata volt, nem tudom milyen, de jó. A srác kábé egy fejjel magasabb volt nálam, amit aztán előnyére s még nagyobb izgalmamra és meglelégedésemre ki is használt. Ráhajtotta fejét, pihés arcát a nyakamra. És lágyan, gyengéden körbe-körbe puszilgatni kezdett... vagy nem is tudom, minek mondjam, amit csinált, de bizsergett az egész testem. Átfutott bennem a jóleső, boldog forróság. Persze hagytam, mert jó volt, nagyon jó, s azt kívántam, bárcsak sose lenne vége ennek a lassú számnak! Mert kívánta a lényem a csókokat a nyakam körül, majd a fülem mögött. Olyan érzéken finoman művelte a kíváncságnak eme formáját, hogy már azt sem tudtam felfogni, hogy valójában hol is vagyok. De sajna pechemre, észhez kellett térnem. Vége volt a lassú zenének. Maradt az ugrabugra.

Most már, hogy észhez tértem, a szemébe tudtam nézni. Sőt, végigpásztáztam egész alakját. Lebilincselő látvány volt az inge alól kibújó izmos teste. Erős és magabiztos srácnak véltem.

Tánc közben már az elcsattanó első csókra gondoltam. S meg voltam elégedve a fiúval, tetszett és érezni akartam a testét, s vártam újból az egymásba fonódást, a nyakcsókoltató zenét. Így telt el az egész est.

Majd bejelentették az utolsó táncot. Ekkor még jobban összebujtunk, már én is simultam, mert érezni akartam és éreztem is férfiasságát, éreztem, kíván minden egyes porcikája. Éreztem én is a bugyimban azt, amiről a barátnőm beszélt... Nem nagyon, de tudtam, csakis a fiú műve lehet. Kihasználtunk minden pillanatot. Még az irigykedő lányokat sem láttam magam körül, pedig jó páran fiú nélkül kényszerültek elmulatni az időt. Aztán felkapcsolták a villanyokat. Most láthattam igazából ezt az engem ennyire izgalomra gerjesztő fiút. A csók utáni vágyam azért nagyobb volt, minthogy azt mondjam, hogy meglátni és megszeretni. Mert nem is ismertem.

Leültünk beszélgetni. Elmondta, Lacinak hívják, és 18 éves. Én is elmondtam, ki vagyok, de tudtam, valamiről jobb, ha most nem szólok. Nem akartam lerombolni benne azt, amire készült, és amire én is vágytam. Kimondta, szeretne holnap találkozni velem, és moziba menni, mert tetszem neki. Hát, mit ne mondjak, jót tett, hogy végre igazi nőnek éreztem magam. A randira hívás az értem való vonzódás műve kellett, hogy legyen. Aztán jött a nevelőtanár és mondta, búcsúzzunk el a fiúktól, vége az enyelgésnek. Laci felállt és én is. Megfogta a kezem és mondta, akkor holnap egykor jön értem. Lenyomott két pusztit, majd még egyet, de azt már a számra. Kikísértem az ajtón, és hosszan néztem utána, látván nem csak az arca tetszik, hanem a feneke is. Majd felfutottam a

szobámba és az ablakon figyeltem, ahogy távolodik, majd nyoma vész.

Majd úgy, mint afféle csitri lányok szokták, rohantam a barátnőmhöz, hogy elmeséljem, mi is történt, és mit is éreztem egész este. Ő, bárcsak örökké tartott volna!

A barátnőm együtt érzett velem annak ellenére, hogy neki ezen az estén nem volt fiúja. Kérdeztem is tőle: ugyan már, mondja meg, mi tetszhetett bennem ennek srácnak. Mire ő azt válaszolta: az, hogy nem vagy hétköznapi cicababa. Én meg mondtam neki: ebben a göncben annak éreztem magam, de azért hálálkodtam, amiért ilyen jól sikerült az este az ő csábítani tudó ruhájában.

De aggódtam is, és kételyek gyötörtek. Mit mondok majd neki magamról? Mert hát, ugye a hátrányos helyzetem, hogy állami gondozott vagyok, az nem biztos, hogy arra készíteti, hogy egyáltalán szóba álljon velem.

Egész éjjel éreztem Laci illatát, és újból és újból át akartam élni a testének finom közeledését, szorítását s melegségét. A nyakamon még mindig ott éreztem lágy leheletét, és azt a bizsergést, amit eddig sosem tapasztalhattam. Így telt az éjszaka, hogy arra számítottam, tőle kapom életem első csókját, amire úgy vágytam, mint egy csóré a falat kenyérre. A barátnőm másnap megint ellátott ruhával. Sosem szerettem a szoknyát, de ő ragaszkodott hozzá, hogy felvegyem. Piperével is telefűjt.

Közeledett az idő. Mindjárt egy óra van és itt lesz. És újból átélhetek vele mindent, s talán egy parkban, egy csendes kis helyen megtörténik a csoda, hogy ez a srác megcsókol. Néztem az ablakon sutyiba, mert nem kell, hogy lássa, hogy mennyire várom. Már fél kettő volt és nem jött. A barátnőm nyugtatott, nyugi, nyugi, jönni fog. De hiába vártam. Nem jött. Estére elszállt minden boldog pillanat. Vége, nem kellek neki.

Nem sírtam. Tudtam, úgy is találkozunk, mert itt lakik a közelben. Másnap aztán a barátai adtak egy üzenetet, amely így szólt: a Lacinak nem kell gyivis lány.

Kész, ennyi csak, egy mondat. Ez maradt a vágyaimból. Már nem érdekelt semmi, a csók pláne nem. Így jártam. Most legalább megtudtam, hiába tetszem valakinek, egy senki vagyok. Akinek nincs semmije és talán nem is lesz senkije sem, mert állami gondozott.

Aztán rá pár napra már a városba sem mertem bemenni, mert a haverjai szekáltak, hadd ne mondjam mivel...

Hát ilyen volt az első tánc, az első csók utáni vágy. És mi maradt? Egy seb a szívemben, amit el kéne felejtennem. Sikerült.

Szenvedély

A rozsdás, ezer éves kapu hangosan vágódik be utána. Csozogva, de sietősen, szaporán lépeget, mint aki késésben van, és fél, hogy lemarad valamiről, mely életbevágóan fontos lehet. Zsebében ott lapul a pénz, melynek helye valójában a konyhakredenc egyik zugában volna, hogy majd karácsonykor ajándék váljon belőle a család összes tagjának...

Megtapintja a zsebét, mintha nem hinné el, hogy igenis, megint megtalálta az előle eldugott kis motyót, az asszonykája féltve őrzött vagyonát. Nem nagyon gondolkodik. Inkább fut, rohan. Hogy mi hajtja ennyire, azt leginkább csak ő tudhatja. A kocsmába tart eszeveszetten, hogy üresen találja a játékgépet. Ezért siet reggel hatkor, hogy nyitáskor ő legyen az első, ne kelljen másra várnia. Közben bosszankodik, mert előző este megint nem húzták ki a számait a lottón és a kaparós sorsjegy is elúszott a semmibe.

A remény vitte egészen a kocsmáig, a remény, hogy ma talán nyer. Nem csak talán, hanem biztosan. Mindig ebben bízik, jobban, mint saját magában.

A kocsmáros kinyitja a bejárati ajtót. A játékautomata beüzemelve. Előveszi a pénzt és megnyugszik. Erre vágyott már előző este is. Pókerezik. Jönnek sorban a lapok, tétet, tétre halmoz. Már vagy egy órája bömböl a gép a keze alatt. Idegfeszültségben nyomkodja a gombokat. Jár a keze, mint a motolla. Most éppen egálba van. Amit eddig elveszített, arányban van a nyereménnyel. Ideges, rágyújt, majd megmarkolja a kulcsesomóját és mormolja: „hozz szerencsét,

hozz szerencsét!” Ám épp az ellenkezője történik. Rosszra tesz, és már csak a bedobott pénz felével gazdálkodhat. Nem baj, gondolja, kevésből is sokat lehet nyerni. Volt rá példa, nem is egyszer. Nem gondol semmire, még a szokásos sörét is kihagyja. Csak ő és a kattogva zenélő reményteli, sok pénzt ígérő gép létezik. Megáll körülötte a világ. Nem hallja a mellette levő enyhén spicces emberek alkoholbűzös, hangos társalgását. Nem érdekli, hogy ki látja, vagy nem akarja látni. Csak ő, a gép, és a nyeres utáni vágy öleli körbe atmoszféráját. Aztán körülbelül háromnegyed óra múlva már alig marad valamije, amit feltehet a gépre. Eltökéli magában, hogy mindent vagy semmit alapon játszik tovább. A maradék pénzét felrakja egy tétre. Nem csak a keze, lába, de a szíve, lelke is beleremeg. Ezt senki nem látja, csak ő érzi. Ez az adrenalin növelő pillanatok egyike, melyet oly sokszor átélt sikerrel, kudarccal egyaránt.

Nem sokáig tart. Kész, vége, elbukta mindet.

Nem vegyül alkohol se a gyomrába, se az agyába. Egy kortyot nem ivott, mégis elalél. Aztán kezd észhez térni. Rádöbben, megint az otthon megspórolt pénzt vitte vásárra, tette bele a gépbe, mint annyiszor az évek folyamán.

Kirohan a kocsmából. Valamiféle erős szégyenérzet fogja el, amit eddig nem igen tapasztalt. Volt már emiatt büntudata, akárhányszor vesztett. De ennyire kutyául nem érezte még magát soha. Gondolatai az örület határát súrolják. Elege van az éjjel-nappal tartó munkából és a sok magyarázkodásból, hogy e szenvedélyből adódó hibáit kijavítsa, helyrehozza.

Ennyire még sosem utálta, gyűlölte magát. Rohan egyenest a metró aluljáróba. Majd egy önkívületi pillanatában arra gondolt a metró elé veti magát.

Veszélyes út

Viola gyermekei a várostól három kilométerre laknak. Busz nem vezet oda. Nem szeret egyedül arrafelé menni, főleg este nem, mert a város határában van a temető. Fél a kóbor kutyaiktól is. Ezen a reggelen egyedül indul útnak. Tőlük jön. A nap épp felkelőben. Vonatfütty zavarja meg a nyári csendet...

Viola úgy száz métert tesz meg, amikor megáll mellette egy piros Suzuki. Ötven év körüli úriember ül a volánnál és kiszól az ablakon.

- Hova kedves, ilyen sietősen, korán reggel?
- Hazafelé, hazafelé...
- Hova hazafelé?
- A buszmegállóig, aztán azzal tovább.
- Elvihetem?

Viola a meglepetéstől megszólalni sem tud. Ránéz a férfira. Elmereng egy pillanatra. Jól szituálnak tűnik, számára legalábbis. Talán a volt tornatanárára emlékezteti. Lesz, ami lesz. Nem is gondolkodik. Beszáll a nyitott ajtónál. Előre, az anyósülésre.

- Merre lakik? Mert elvihetem hazáig is.
- Ó nem, jó lesz nekem a buszmegállóig.
- Melyik városrészben lakik?
- Kertvárosban.
- Ó, ott lakott egy volt barátnőm.
- Én is ott lakom, de mondom, jó lesz nekem a buszmegállóig, ha elvisz, már azt is nagyon megköszönöm.
- Rendben. Ahogy akarja.

Az autó gurul az úton. Viola sanda pillantást vet a sofőrre. Csak úgy, kíváncsiságból. Gondolatok egész sora rajzolódik ki fejében: igen, jóképű. Nem mint a hites ura, akiről lerí, hogy alkoholistá. Úgy érzi, lassan már szégyelli vele a nyilvánosságot. Nem beszélve a férje orráról, ami már bibircsókös a sokféle kutyult bortól. Még hogy borban az igazság? Na nem. Megint ránéz a kedves emberre. Tűnődik magában. „Jaj, mit keresek itt mellette? Hisz nem is ismerem. Hogyan mertem beszállni, csak úgy, valaki idegen autójába? Mikor annyi rosszat hall az ember. Még hogy elvisz hazáig? Már csak az kéne, hogy a kocsmából kitántorgó férjem épp rajtakapjon, ahogy szállok ki az úriember mellől az autóból. Nem is tudom, kit nyírna ki előbb? Engem, vagy ezt az embert. Na, azt aztán már nem. Ó, pedig milyen jóképű... Tetszik. A hangja is megnyerő, olyan nyugodtság árad belőle. Nem értem, mért akar engem furikázni, hiszen mindjárt ott leszünk annál a kereszteződésnél, ahol a cafkák állnak. Ó, ha látnák, milyen úrinő lennék mellette. Holt biztos, hogy nem kéne annyit gürcölnöm. Esténként étkezdébe járnánk, talán kézen fogva. Jaj, milyen régen voltam szerelmes... Milyen jó lenne átélni. Szeretve gondolni valakire, aki szintén szeretettel gondol rám is. Újból átélni, hogy szerelemből szeretkezzek? Mert ne mondja nekem senki, hogy 23 év elteltével, egy részeges pacák mellett, lehet szerelemről beszélni. Hisz már az ágyban sem tud semmi ujjat nyújtani, csak odaadom magam, aztán le van tudva pár napra. De mit fantáziálok itt? Hisz ez a pasi nem is akar tőlem semmit. Hihetetlen, hogy ilyen szituba kerültem, hogy beszállok egy idegen autójába és ilyen gondolatokra gerjeszt. Nem ismerem magamra. Még szerencse, hogy nem olvasnak az ember gondolatában, mert akkor ugyancsak baj lenne. Ha netán akarna tőlem ez a férfi valamit? Mitévő lennék? Ó, biztosan nem raknám szét neki a lábam. Bár ha többször találkoznánk,

talán megszeretném, aztán... ki tudja? Jaj, én marha, őrült és bolond, mikre gondolok? Mit is agyalok összevissza. Normális vagyok egyáltalán? Mi lenne, ha elrabolna és megerőszakolna? Akkor ki lenne a hibás? Én, mert beszálltam az autóba.”

Viola merengését a buszmegálló táblájának látványa fékezi meg. Megérkeznek. Viola megköszöni a fuvart.

A sofőr megszólal:

– Megadná a telefonszámát?

– Ó, ne haragudjon, de inkább nem... Tudja, három gyermekes asszony vagyok, négy unokával... Mégegyszer köszönöm, és viszlát!

Vigaszdíj

Adél felhívta barátnőjét, hogy szeretne beszélni vele. Sürgős, nem tűr halasztást, de csak akkor, ha egyedül van. Barátnője, Kitti már várta. Adél becsukta maga mögött a bejárati ajtót. Elindult. Feje lüktetett. Szíve remegett. Aztán egy hirtelen ötlettől vezéreltetve visszafordult...

Nem, ő mégse megy el, és nem adja meg a tartozást. Haragudott a barátnőjére nagyon, sőt egy pillanat alatt meggyűlölte. Legszívesebben leköpte volna, sőt még meg is ölné, ha tehetné. Otthon aztán a sírógörcs tört rá és olyan hangos zokogásba kezdett, hogy csak az nem halotta, aki nem akarta. Odament az éjjeli szekrényéhez. Elővette édesanyja nyugtatóit. Számolgatta, vajon mennyi kéne, hogy végleg megszűnjön létezni. Ne fájjon ez a mocskos élete, mert eddig csak mindenkiben csalódott, akit valaha szeretett. Már az sem számított, hogy Kitti kisgyermekkorra óta barátnője volt. Tudták egymás gondolatát, egymás rezdüléseit. Ám most úgy érzi, romokban az élete, amit a barátnőjének is köszönhet. Ledőlt minden, mi körülvette.

Válnia kell a férjétől a történetek után. Csak a gyermekeibe kapaszkodott, hogy azoknak bizony még szüksége van rá. A pirulásdoboz tele volt. Felét a markába öntötte. Ha mindet egyszerre beveszi, akkor végleg vége. Még csak fájni sem fog, csak egyszerűen elalszik tőle, ő, aki mindösszesen huszonhárom éves és két gyermek édesanyja. Bement a fürdőbe. Belenézett a tükörbe. Könnyes, kisírt vörös szemei rémülten köszöntek rá. Mintha nem is ő volna. Hiába, egész éjszaka álmatlan gyötrődött. Aztán a gyerekkádban lévő játékokra tévedt homályos tekintete. Majd megint a tükörbe nézett. Elkezdett hangosan beszélni magához: nem, nem ilyet

nem tehetek, nem és nem. De akkor mit csináljak? Mindenki csak belém rúg, kihasznál, megaláznak aztán ők élnek, mint Marci hevesen. Mért kell nekem szenvednem mások bűne miatt? Mért kell újból és újból csalódnom épp azokban, akiket az életemnél is jobban szerettem? Ó Istenem! Mondd, mért ilyen boldogtalan az életem? Mért esküdnek össze mindig ellenem? Mi értelme van az életemnek?

Forró könnyei záporoztak, mintha dézsából ömlöttek volna. Az örület határa kerülgette. Reszkető kézzel a többi tablettát is a markába öntötte, s a szájához emelte. Aztán vett egy mély levegőt, majd megint beszélt magához: most elmegyek hozzá, megpofozom, és megcibálom, leköpöm, megtaposom. Egy akkorát bemosok neki, hogy tele lesz monoklival, ezt érdemli, az, aki becsapott. Épp ő, aki tudta, mit érzek, aki tudta minden gondolatom. Épp ő tett ilyet? Megölem! Ez jár annak, aki tönkre akarta tenni az életem! A tartozást felejtse el, mert ugyan vissza nem adom neki. Ha ő átvert, akkor én is átverem. Az lesz a vigaszdíj. Nem érdemli meg, hogy visszakapja! Aztán még káromkodott, és elmondta minden szájának a barátnőjét.

– Vagy ő hal meg, vagy én! – kiabálta torkaszakadtából. A gyógyszerek remegtek a kezében. Aztán bevett a tablettából, de csak egyet. Bement a szobába, leült és próbálta ellazítani idegességtől reszkető testét. A fájdalom a szívét szorította. Az hol gyorsan, hol alig dobbant. Mély levegőt vett, egy szóval próbálta nyugtatgatni magát. Érezte, ez lesz élete egyik fordulópontja, bármit is tesz.

Lelke kezdett nyugalomra térni. Igaz, csak ült és nézett a semmibe. Agyát próbálta kikapcsolni, hogy ne gondoljon azokra a dolgokra, amit a férje előző este beismert. Csak nézte a szekrénysonron lévő esküvői képet. Heves szívverése kezdett csillapodni. Tudta, okosnak kell lennie, és nem uralkodhat el

rajta a pánik, és el kell felejteni mindazt, ami történt. Mi legyen vele, a barátnőjével és a tartozással? Tudta, le kell zárnia, kész, vége, utoljára megy a barátnőjéhez. Aztán elkezdte keresgélni az ajándéktárgyakat, a kölcsönbe kért videokazettákat, könyveket. E tárgyakat, amelyeket valaha szeretettel kapott, most undorral szemlélt. Egytől egyig mindet földhöz vágta. Majd beleszórta egy kopott nejlontáskába.

Elindult a barátnőjéhez. Azon járt az agya, hogyan fojthatná meg egy kanál vízben. A gyilkos, brutális gondolatok csak nem szűntek lüktető fejében. Egyáltalán szaván fogja-e? Azt, hogy kb. egy hónapja többször is együtt voltak élete párjával. Meg akar-e győződni, hogy a sejtése és a férje által elmondott dolgok valóban igazak-e. Mert annyira hitte, remélte, hogy ez vele nem történhetett meg. Vele nem. Már látta maga előtt, ahogy cibálja a haját, rugdalja és köpködi. Csak az nyugtatta, hogy a könnyei már elapadtak, talán a gyógyszer hatására. Odaért, csengetett. Barátnője mit sem sejtve vidáman fogadta. A szokásos puszit és az invitálást a kávéra Adél hidegen utasította vissza. Csak annyit mondott:

– Meghoztam a tartozást. Itt vannak a tőled kapott holmik és azok, amiket kölcsön kaptam. – még hozzátette: – Felejtsük el egymást. Kész, vége, mátol nem akarom, hogy az életemben valamit is jelents. Nem, ne kérdezz semmit, tudod nagyon jól, miért mondom mindezeket. Ám egyet árulj el. Igaz, hogy te és a... – nem tudta kimondani. Kitti sem. Csak bólintott. Adél elkapta a düh, a szíve még jobban kalimpált, a torkában érezte. Keze görcsbe rándult és ökölbe. A pulzusa is elérte a százat. Remegett minden porcikája. Csendben letette az asztalra a tartozást. Lenyelte dühét és vele együtt a keservét. Ilyen megalázó helyzetben még sosem érezte magát. Nem szólt egy szót sem. Köszönés nélkül kiment a lakásból. A barátnője nem ment utána, hagyta elmenni. A lépcsőházban megint kicsordult a könnye. Minden egyes

csepp a fájdalom kincseppje. Kész. Vége – mondta magában többször ismételve. Ám még egy másik szívügye nem volt lezárva. A férje iránt táplált érzelmei. Válfélben, gyerekekkel. Nehéz lesz, de érezte, van benne annyi erő, hogy ami terhet ráért a sors, azt el fogja tudni cipelni.

Adél a férjétől végül is nem vált el. Nehezen, de meg tudott neki bocsátani. Elég sok idejébe telt. Igaz, azóta nem volt barátnője a férjének, senkit nem engedett közel magához. Csak a családjának élt. A férje a tenyerén hordozta Adélt. Soha nem beszéltek erről a húszéves esetről. Úgy éltek, mintha meg sem történt volna... Sokan azt hinnék, ilyen csak a mesében létezik. Adél egy gyárban csoportvezető, már tizenöt éve. Neki kell a gyártósoron betanítani az újakat. A próbaidők letelte után eldönteni, hogy kit véglegesítenek. Tegnap is érkeztek újak. Köztük a lassan húsz éve feledni tudott(?) barátnő... Adél férje is ugyanitt dolgozik, biztonsági őrként. Úgy látszik, kísért a múlt... vajon mi lesz? Megint lesz valami köztük? S ha igen, akkor mi? Ha megtudom, egy másik történetben elmesélem.

Egyedül?

Egy barátom azt mondta: mindenki egyedül van. Bevallom, először nem nagyon értettem eme fajta ars poétikáját. Takaróztam azzal, miért is lennék egyedül? Hisz van családom, testvérem, rokonom, barátom. De aztán jobban, mélyebben belegondoltam, mint ahogy egyébként gondolkodni, elmélkedni szoktam...

Igen, egyedül vagyunk. Hiába is tagadnám... Egyedül vagyunk, de sokan vannak mellettünk, vérünkben valók és sokan mások. Mert együtt vagyunk, együtt élünk, mert valami szorosan összeköt. Ám mégis egyedül vagyunk, még akkor is, ha este ölelő karok közt álmodunk, sőt akkor is, ha gyerekzsivajra ébredünk. Együtt vagyunk. Egy térben és időben. Ám ha becsukjuk a szemünk, megszűnik a külvilág. Olyan dolgok kavarnak a fejünkben, amik általában aznap történtek, vagy amik történni fognak. Elkönyveljük a pozitív és negatív élményeket. Egyedül, csak magunkban. Kavarnak bennünk, mint malterben a cement, a homok és a kavics. Mert minden napra jut ebből is, abból is. Nem beszélünk az érzéseinkről. Megtartjuk csak magunknak sokszor azért, hogy másokat ne bántunk meg. Hisz mindenki más és más. Nincs egyforma ember. Hisz ki tudná megosztani valakivel az összes gondolatát, az összes érzéseit? Képtelenség. Aztán meglehet, a másoknak csak jelentéktelen fecsegésnek tűnik, amit mondunk. És akkor még nem említettem azokat a dolgokat, amiket általában mindenki magában tart. Hazudik, aki ennek az ellenkezőjét állítja. Mert valljuk be, mindenki van bizonyos irigység, féltékenység, önzőség, netán nagyképűség, rosszabb

esetben bosszúvágy, hatalomvágy. Ezek negatív sugallatot képeznek gondolatainkban. Csak magunknak valljuk be, csakis egyedül magunknak.

Vannak elérhető vágyaink, amikért teszünk is nap mint nap, és van olyan vágy, amitől tudjuk, lehetetlen, hogy teljesüljön. Mert képtelenség. Ezt a gondolatot, ha eszünkbe jut, rögtön elhessegetjük, mondván, nem normális dolog. Ezért nem szívesen osztjuk meg másokkal. Hogyan is tehetnénk? Még a végén azt hihetnék, valami baj van velünk.

Nem beszéltünk a félelmeinkről, melyek általában a múltból fakadnak, negatív érzelmeinkről, amiket mástól szenvedtünk el. Melyek lerakódtak bennünk, mint folyóparton a hordalék. Csak gyűlnek-gyűlnek az idő múlásával. Némelyeket aztán tovább sodor az ár. Elfelejtjük. Ha már itt tartunk, vannak bűneink, melyek szintén csak a mieink. Titokban tartunk egy-egy rossz cselekedetet. Ami mindig kísért, hiába akarnánk felejtetni. Fekete foltként marad meg bennünk. Ezt is eltitkoljuk, mit is tehetnénk mást. De nem is értem, miket gondolok, és van-e értelme mindennek. Az ember társas lény. Akkor is, ha sokszor vágyik a magányra, egy névtelen, lakatlan szigetre. Mert ha egyedül is vagyunk saját kis világunkban, szükség van az ölelő karokra, a meleg simogatásra, a jó szóra, egy kedves mosolyra, amit csak egy másik embertől kaphatunk meg. Kell, hogy valakihez tartozzunk. Hiszem: azért vagyunk egyedül, hogy mégse legyünk egyedül. Ez így jó, így természetes. Miért? Tán, mert szeretetre születtünk.

Rövid az élet

Rohan velünk az idő, évről évre kevesebbet találkozunk egymással, testvérek, rokonok, ismerősök, barátok. Ha összefutunk az utcán, örülünk: „Milyen régen láttalak!” – röviden elmondjuk, ki miként van: gyerekek, család, munka, öröm, bánat, betegség, egyéb gondok. Mind belefér csupán öt mondatba. Aztán sietve elválunk, és megígérjük, majd meglátogatjuk egymást, ha ezen és azon túl leszünk. Mert most nincs rá idő. Most nincs. Legtöbbször ez a válasz. Telnek a napok, hetek, hónapok. Még mindig sodródunk, és az élet forgatagában elvész az ígéret, a barát, a testvér, a rokon. Eszünkbe jutnak, gondolunk rájuk, mégiscsak egy telefon néha-néha egymásnak: most nem tudok menni... ezért... és azért... jól vagytok? Puszi! A halvány, szép emlékek csak magunknak maradnak meg. Nem tudunk szeretettel nosztalgiázni, további szép emlékeket gyűjteni, mert nem szakítunk rá időt. Marad a „majd”, és egymás nélkül múlnak a napok, pedig összetartozunk, emlékek és szoros szálak kötnek össze. Aztán cseng a telefon, vagy jön a távirat. Megtudjuk a megváltozhatatlant. Meghalt. Hirtelen. Váratlanul. Vagy még azt sem tudtuk, hogy beteg volt. Marad a síri csend, döbbenet, a fájó emlékezés. Már az utcán sem találkozunk. A hangját sem halljuk többé. Már nem tudjuk elmondani, amit akartunk, már nem tudjuk éreztetni, amit jelentett, mert már végleg nincs idő. Csak a koszorú a síron, a néma fájdalom, könnyesebb az arcokon. Szerettünk, hantodnál sírjuk el magunkat. Bánjuk, hogy mindig siettünk, és csak a magunk bajaira gondoltunk. De már késő. Nincs viszontlátásra, csak szívünkben az űr, a vád, miért nem értem rá, miért nem találkoztunk, mikor még volt rá idő...

Undorító SZERElem

Te, aki 16 éves koromban megrontottál! Mert felkínáltad magad. És én belementem a játékba... Miért ne? Hisz nagylánynak éreztem magam, és persze felnőttnek is. Mikor annak idején velem láttak, sokan megrökönyödtek, és ezt sajnos még élveztem is. Jó volt, hogy olyat művelek veled, amit mindenki tiltott.

Nem érdekelt a szent beszéd arról, hogy elhagyjalak. Először csak az otthonon kívül voltál az enyém. Aztán hétvégénként is együtt voltunk. Igaz, csak titokban, mert akik szerettek, féltettek tőled, azok előtt nem akartam veled mutatkozni. Aztán nagy nehezen elfogadták, hogy veled élem az életem. Akkor, fiatalon azt hittem, hogy szeretlek, és szükségem van rád. Aztán most 24 év után rájöttem, hogy halálosan tévedtem: rossz választás voltál nekem. Már rég nem szeretlek, és mégis kitarok melletted. Pedig mennyire megutáltalak... De gyenge vagyok ahhoz, hogy elváljak tőled, töröljelek az életemből végleg, mindörökre.

Miért gondolok annyit rád? Már-már belehalok. Elérted, amit akartál, azt, hogy nélküled már létezni sem tudok. Pedig ki nem állhatlak! Neked nincsenek érzéseid és nem is lesznek soha. Tudom, és mégis kellesz. Nem járok olyan helyekre és azokhoz, akik ki nem állhatnak, és már a látványodtól is irtóznak, mert annyira undorító és utálatos vagy. Igazuk van, tényleg, néha nekem is hányingerem van tőled. Egyre sűrűbben. De hiába minden erőlködésem. Próbállak törölni a léteimből, de nem megy. Csak az a furcsa, hogy mindig én

kereslek. Keresem a pillanatot, mikor egy térben és időben szenvedélyesen létezhetünk. Most is rád gondolok, és rólad írok, pedig már egyszer a múzsám voltál. Igaz, akkor arról írtam, mennyire élvezlek és hogy milyen kíváncsú vagy. Ennek már régen vége. Gyűlöllek, mert megnehezítetted és megrövidítetted az életemet. Már nagyon bánom, hogy olyan fiatalon összekötöttem veled az életemet. Takarodj az életemből, te undorító féreg, széttéplek örökre, és agyontaposlak! Vagy te nyírsz ki engem, vagy én végzek veled. Más választás nincs, te bűdös cigaretta...

Talán

Talán dolgoztunk – én délig, te estig. Talán megleptelek két borsodival, hogy feledd a munkahelyi gondokat. Talán este mellém bújtál, simogattál, becézgettél, és átöleltél fáradt karjaiddal, elhalmaztál lüktető vágyaiddal, és viszonzottam heves csókjaidat. Talán a tiéd lettem azon az éjszakán is...

Talán forró szenvedéllyel zártuk a napot egymásba fonódva, és becsukott szemmel összekarolva vigyáztuk a másik álmát. Talán azon a napon reggel pecázni voltunk, te szerelted a botot, hogy én fogjam a halakat. Talán aznap mégsem pecáztam veled, mert ott hagytalak a parton egyedül. Helyette kóboroltam és fotóztam, az egymásba kapaszkodó, egymást ölelő fákat, a csendesen hullámzó Dunát az üres ladikkal. Azért, hogy majd megmutassam neked a virágon a szitakötő táncát, a kék kisvirágon a méhecske porzását. Talán aznap elmentünk élményfürdőbe, és csuromvizesen ültünk a napfényt árnyékoló hintapadon, nézve az előttünk vonuló Rábát, sodorva az emlékeket. Felidéztük milyen volt, mikor először láttuk egymást fürdőruhában. Te a büszke napégette izmos testeddel, én a szégyenlős, vékony combjaimmal és a hófehér bőrömmel. Mennyit jártunk itt, amikor még kicsik voltak a gyerekek. Nem feledve mosolyuk, kacajuk. Megjegyeztem neked: kár, hogy felnőttek. Te megnyugtatósként mondtad: ez a világ rendje.

Talán aznap épp meccsen jártam nélküled, a focis barátaimmal, és mérgelelődtél: milyen keveset vagyunk együtt. Talán aznap is lementél a kocsmába a haverokhoz és felhúztad az agyam,

ahogyan késve hazataláltál. És kiabáltam veled: végre fejezd be a kötekedést!

Talán aznap épp azon veszekedtünk, hogy megint soknak tartottad a telefonálásaimat. Vagy hogy megint sokat ültem a számítógépnél, írva vágyakról, reményről, álmokról, amit nem mindig értettél meg, vagy tán nem is akartál. Talán aznap elvittél az állatkertbe, mert jöttek a barátaim. Talán zuhogott aznap az eső, és egész nap lustálkodtunk a kockás pléddel letakart franciaágyon. És csiklandoztuk egymást, mint a gyerekek, majd elkapott a vágy minket, aztán irány a fürdőszoba, és megint az egymásért érzett boldog szeretkezés. Talán aznap elmentem a testvéreimhez megint, és azon folyt a vita, hogy ők miért nem tudnak jönni, és én akkor ugyan miért megyek oda. Talán reggel jöttél haza a munkából, és én hiába veszekedtem veled, hogy feküdj le, de te elmentél maszekolni alvás helyett. Talán aznap nem is voltam otthon, mert Sopronba mentem a barátaimhoz, szintén nélküled. Talán aznap is hívtál a munkahelyedről, és jó éjt pusztit küldtél a telefonon keresztül, mert tudtad, egyedül vagyok. Talán aznap is vitatkoztunk: ki menjen le a boltba, mert megint elfelejtettem neked erős paprikát venni.

Már sosem tudjuk meg, mi is volt aznap, amikor... hisz eltelt három hónap, mire észbe kaptunk... Talán, ha eszünkbe jutott volna, milyen nap is volt az, amikor huszonhárom éve egybekeltünk, hogy ásó, kapa, nagyharang válasszon el bennünk. Ám elmaradt a gyertyafényes vacsora, vele a pezsgő, a virág. Elfelejtettük, hogy ünnep az a nap. Belefolytunk aznap is a szokásos, fárasztó hétköznapiakba.

Talán jövőre eszünkbe jut az a nap, és lesz mit ünnepelnünk.

Kő a szívemben

Mentem egyedül egy parkban. Gondoltam valakire, aki nagyon, de nagyon megbántott. Épp ő, akivel jó, szép és harmonikus volt annak előtte minden. Már azt hittem, minden rendben van. Boldog vagyok. Aztán kaptam azt a bizonyos „késdöfést a szívembe” tőle. Meghaltam, mert vége, nincs tovább. Szóval mentem a parkban. Lábammal tapostam a murva köveket. Csikorogtak, nyikorogtak talpam alatt. Elöttem pár méterrel megláttam egy nagyobbbat. Kilógott a többi közül. Arra gondoltam, de jó lenne egy jó nagyot belerúgni, hogy minél távolabb kerüljön tőlem, ne is lássam soha többé, mert nem ott a helye a többi kavics között. Közeledtem feléje. Lendítettem a lábamat. Magamban azt gondoltam, na, ezzel elbánok. Ennek annyi. Megkapja a magáét, ami jár neki – tőlem. Csak egy lépésre voltam a kiszemelt kőtől. Elszántságomban mégis megtorpantam. Nem rúgtam bele, csak egy kicsit gurítottam rajta, mert az biztos, hogy mindenképpen érintkezni akartam vele. Aztán láttam, ahogy az idomtalan, lélektelen kő tehetetlenül gurul előttem pár centit, és megáll. Nem mozdul. Várja sorsát. Tétováztam, hogy netán jobb lenne rátaposni. Belegyúrni a többi kavics közé, mert úgy gondoltam, ott a helye. És mit csináltam? Helyette átléptem. Simán, egyszerűen, mintha ott sem lett volna. Hagytam, nyugodtan maradjon meg olyannak, amilyen, és ott, ahol van. Tovább mentem. Nem néztem vissza, mert nem akartam. Gyenge, meleg szellő simogatta lelkem. Mert mi értelme lett volna belerúgni? Hiszen volt, akinek így tört el a lábujja. Ám

de tovább léptem. A kő a helyén maradt, ott, ahova gurítottam. Többet nem bántottam. Nem is akartam. Sem látni, sem újból észrevenni. Tovább sétáltam a parkban. De már nem voltam egyedül. A madarak nekem énekeltek. A fák nekem hajladoztak, susogtak. A virágok nekem bókoltak, illatoztak. A szökőkút értem csobogott. A verébsereg nekem táncolt a fán. Észrevettem őket, és máris könnyebbnek éreztem a követ a szívemben.

Párás ablak

A májusi zivatar nagyon zuhogott. Tartottam tőle, hogy bőrig ázom, amíg megérkezik a busz. Aztán felszálltam. Sokan voltak, elől kellett maradnom, közel az ajtóhoz. Mellettem fiatal nő fogta a korlátot és a széken lévő kapaszkodót. Így kerítette el gyermekét mindenkitől.

Az ablak párás volt. A lányka hátára nehezedett iskolatáskája, de kicsi ujjával mégis az ablakra rajzolt. Vonalakat húzott jobbra, balra, letörölte és újra kezdte. Gyermekeim ennyi idősen napot rajzoltak, vagy a nevüket írták az ablakra. Vártam, netán a kislánynak is eszébe jut valami. De nem. Csak vonalakat húzott és eltüntette őket. Anyja észre sem vette, egykedvűen nézett maga elé. Azt sem halotta meg, hogy bocsánatot kértem, mert hozzáért a csuromvizes ernyőm. Egyik megállónál fiatal pár szállt fel. Megálltak az ajtónál. Ölelkeztek, puszkilkodtak. A lány hirtelen kivált a fiú ölelő karjaiból és a párás ajtóra írta nagy betűkkel: PETI SZERETLEK!

A fiú, akinek megtudtam a nevét, magához ölelte és megcsókolta. Eszembe jutott: réges-régi tolltartómon egész faliújság volt, annyira telefirkáltam. Szerepelt rajta kedvenc együttesem, kedvelt focicsapatom, szerelmem neve és még sok egyéb, amit fontosnak tartottam. Én akkor nem voltam olyan bátor, mint ez a lány, hogy nyilvánosan kimutassam szerelmem

íránti érzelmemet. Örültem, hogy láthattam, ők milyen derűsek, boldogok. Kézen fogva szálltak le a buszról.

Helyükre idős néni telepedett. Alig indult tovább a busz, az asszony észrevette az ablakon maradt szerelmes üzenetet. Letörölte. Vajon miért zavarta az írás? Előbb-utóbb elpárolgott volna.

Leszálltam. Visszanéztem a buszra. Kikkel utaztam én? A kislánnyal, aki semmit sem üzent, sem az anyjának, sem a világnak. A húszéves lánnyal és párjával, akik világgá kürtölték érzéseiket. A nyugdíjas nénivel, akinek nem tetszett a párás ablak az üzenettel. A busz ismét elindult. A kislány még mindig firkált. Az idős néni kikandikált. A fiatal pár már messze, ki tudja merre járt. Nyomuk veszett, mint párás ablakon a szerelmes üzenet.

Találkozás

Régi ismerősök. Péter még húsz évesen volt munkatársa Adélnak. Egy irodában dolgoztak akkor, fiatalon, két kerek esztendő. Nagyon mély barátság volt az övék, de szerelemről szó sem esett. Aztán messze szőlította őket az élet egymástól. Több mint húsz évig nem találkoztak. Majd egy májusi napon összefutottak a városban.

Köszöntek egymásnak: puszi-puszi. Alig akartak hinni a szemüknek. Habár mindkettőjük arcára rovátkákat varázsolt az idő, mégis nyugtatták egymást: ó, te semmit nem változtál. Betértek egy kávézóba. A gőzölgő tea mellett csupán tíz perc jutott rá, hogy elmeséljék, ki, miként él. Adél főállású anya lett, három égető kisfiúval. Mint mondta: jól megvan a férjével. Péterből orvos lett, most negyven évesen nősült, kislánya hét éves.

A kávézóból kijövet telefonszámot cseréltek. Örültek, hogy találkoztak. Teltek a napok, hetek. Péter nem hívta Adélt. Ezért ő sem hívta Pétert. Talán félt. Hogy mitől, azt persze nem tudta saját magának sem megmagyarázni.

Aztán újból találkoztak...

Ekkor már Péter vakmerő és hódító volt. Sétáltak a város egyik rügyező fákkal teli ligetében. Az eget szivárvány ölelte. Péter átölelte Adélt, akit jóleső bizsergés vett hatalmába. Ilyen égető vágyat régen érzett. Teste minden egyes porcikája beleremegett. Főleg amikor a férfi borostás ajkával a nyakát puszilgatta, de olyan gyengéden és puhán, hogy előntötte a jóleső, boldog forráság. Péter szemében látta magát húszévesen

és olyan vágyakozást érzelt, mint akit most csókoltak meg először. A kép halványult, de a lelke úgy tombolt, mintha egyenesen a tenger morajlása susogott volna a fülébe. Szíve annyira kalimpált, mintha ki akarna szabadulni a testéből. Ekkor Adél kinyitotta a szemét és a félhomályban látta, hogy mélyen szundikál mellette a férje...

DNS

Már megint kizavartak a konyhából. Anyu és mama nem szereti, ha hallgatózom, de nem tehetek róla, érdekel, amit a felnőttek suttnak. Lehet, hogy a születésnapomról beszélnek? Nem tudom, mert valami dns-ről volt szó, és apámról. Milyen apámról? Hisz nincs is apám...

Amikor anyut kérdeztem, azt mondta, apa külföldi. Én meg nem értettem, mi lehet az, talán földön kívüli? Mindig ezt hittem, de már tudom, hogy nem magyar. Tanultam az iskolában, hogy aki nem magyar, az külföldi, és sok ilyen ország van. Vajon milyen ember lehet? Valami svábot emlegettek. De olyan ország nincs is, hogy Svábia. Ki is lehet az apám? Csak annyit tudok, hogy anyámnak egyszer nagyon sok pénze volt, és azt mondták, hogy apám küldte. Gyerektartást, vagy mit emlegettek. De miért kell egy gyermeket tartani? Hiszen tudok állni. Annyi pénz volt, hogy a mostohaapám vett magának egy csúcs szuper mobiltelefont, amit aztán nem tudott használni mert elhagyta pár nap múlva. A mama kiabált vele, hogy miért nem rám költötte azt a sok pénzt.

Egyszer megkérdeztem anyámat, hogy hasonlítok-e apámra? Azt mondta, hogy nem. Bezzeg a kistesóimra mindenki azt mondja, kiköpött apja, ami azt jelenti, hogy nagy korában olyan lesz, mint most az apja.

Anyám jobban szereti a nevelőapámat, mint engem, mert neki mindig tálal, eléje rak mindent, én meg szolgáljam ki magam.

A múltkor is én hidegen ettem a sült krumplit, apámnak meg frissen sütötte, mikor hazajött.

A kistesóimat is jobban szereti. Ha rosszkodnak, akkor mindig én vagyok a hibás. Vagy azért, mert rájuk szóltam, vagy azért, mert nem szóltam rájuk. Olyankor kiabál velem, mint most is, hogy hallgatóztam.

Ez a dns valami vizsgálat. Megvizsgálják, hogy az apám valóban az én apám-e. De nem értem, ezen mit kell vizsgálni, ha egyszer az anyám és az apám egy pár voltak. De vajon akartak-e engem? Akarták, hogy legyek? Anyám igen, mert megszült, de apám még sosem látott. Ezek szerint biztosan nem akart.

A tévéből tudom, hogy véletlenül is lehet gyermek, de mi kell a véletlenhez? Ezt nem értem. Meg olyat is hallottam, hogy el lehet vetetni. Anyám szeret, mert engem nem vetetett el. Igaz, rokonokhoz küldött lakni, mert nem volt rám ideje, és mert nagyon rossz gyerek vagyok. Nem szereti, hogy mindig ugrálok. Ő szerintem egy percre sem tudok leülni. Meg azt emlegeti, hogy sajtkukac van a fenekemben. De mi az a sajtkukac?

Még mindig beszélgetnek. Valami Sandiágó nevű lehet az apám, mert azt emlegették, hogy meg akarja tudni, tényleg a gyermeke vagyok-e. Nem tudom. Lehet, hogy meg akar látogatni?

Azt is hallottam, hogy valamit nem akar fizetni, mert már pár hónapja egy vasat sem küldött. Talán mégiscsak a születnapomról eshet szó. Igaz, azt mondta anyám, hogy nem lesz sok minden, mert még pelenkára sem telik a kicsiknek. De nem baj, majd lopok tőle cigarettát, az mindig van, és a barátnőmmel elszívjuk lent az udvaron. Így ünnepeljük a 8. születésnapomat.

Bizalmasan titkos!

Lujza és Marcsa találkoznak. „Szia Lujza! Mi van veled?” – kérdezi Marcsi. – „Annyit gondoltam rád!” „Képzeld, találtam munkát, nem is akárhol!” – feleli Lujza. „Na, mesélj, hol?” – érdeklődik Marcsi. „Ó, ha azt tudnád...” – mondja sejtelmesen Lujza. „Na, kíváncsivá tettél!” – így Marcsi...

- A BRFK-nál vagyok alkalmazva – válaszolja Lujza.
- És mit csinálsz ott?
- Tudod, nem beszélhetek róla, mert ennél bizalmasabb állás nincs a világon!
- Bizalmas? Hogy érted ezt?
- Úgy, hogy minden folyó ügyet tisztáznom kell, úgy, hogy senki ne maradjon szarban. Nyomozok minden kis porszem után, még akkor is, ha a huzat elviszi. Rohannom kell a szemét piszkok után. De az még nem is lenne baj. Csak annyi szemétláda van a láthatáron, hogy el sem hiszed. Bejáratos vagyok személyi ügyekben is.
- Személyi ügyek? Az meg mi?
- Hát személyesen kell találkoznom intim dolgokkal is, de erről nem beszélhetek... ez nem kihallgatás...
- És még mit csinálsz ott?
- Ne tudd meg, mindennap mennem kell a kábszeresekhez is. Na ott aztán érezni a bűzt. Képzeld, olyan jól végzem a dolgomat, hogy azt akarják, én legyek ott az elhárító. Már elfogadtam a kinevezést. Csak ne kéne annyit szívózní. De már

nagyon unom, hogy minden piszkos munkát rám bíznak. A nagy fejek csak a tiszta ügyön dolgoznak. Tudod hogy van ez. Ha tudnád, húgyért, fingért húzom az igát, mert be sem jelentettek. Olyan nagy szarban van a becses haza! Ám ha ki leszek hivatalosan is nevezve, akkor majd dől a lé! Habár néha így is csurran-cseppen valami, de ne kérdezd, hogy mi...

- Tehát akkor te is bűjtatott ember vagy?

- Naná! Ráhibáztál! Titkolnom kell a sok szennyet, ne tudd meg, milyen dolgok folynak itt is, ott is. Az a baj, hogy mégsem szólhatok senkinek, mert ha az egyiknek szólok, azt eszi a kefe, ha a másiknak, akkor azt. Így inkább én eszem a kefét. Ismersz, nem? Alig igazodom ki, hogyan tisztázzam le a dolgokat, olyan bonyolult minden, mint a bili. Vagy beleszarik a gyerek, vagy nem. De fosok is néha, persze nem csak én, mások is, én aztán tudom. De befogom a szám és becsukom a szemem, mert félek, belepiszkítanak megint a tányéromba. Már jó páran megtették.

- Jaj neked! Elég lehet a bajod!

- Ó, ne aggódj te értem! Értek ahhoz, hogy mossam magamat tisztára, meg másokat is, ha nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy terveztem. Csak sajnos minden nap el kell rendeznem magam után a dolgokat, nem hagyhatok semmi árulkodó jelet. Elvagyok magamban. Igaz, sokszor nyelni kell, de ha arról van szó, kibírom.

- Mert?

- Ne is kérdezd, a múltkor is hogy jártam. Beszélgettem az egyik ezredessel, aki nem akaródzott befejezni a csevegést. Erre mi történik? Összefut a három féltékeny kolléganő és kikiabálnak nekünk: itt bűzlik valami. Na, erre másnap rákérdezek, de csak annyit mondtak: nem nekünk mondták, hanem nyitva volt a WC ajtó. Na, megnyugodtam, nem én voltam a bűnös. Nem maradtam szarban. Mostam kezeimet. Ja,

ne tudd meg, ma új megbízatást kaptam: nekem kell ezentúl levenni minden ujjlenyomatot. A többi nyom utáni nyomozást nem is említem. Már oltárira unalmas, de a kinevezésért mindent be kell vállalni.

- Milyen nyomok?

- Ne kérdezd. Neked hiába magyarázom, úgy sem értheted. Meg hát nem is ildomos beszélni róla! A legrosszabb dolog a világon, ha valamelyik nyom ragad, vagy odaszárad, mert a tisztítókban is maradandó nyomot hagy. Tudod, sokféle ember van, egyik ezzel törülközik, a másik azzal, ki kell igazodni, kinek mit adj be. Mert különben kiborul a bili. Bírni kell a strapát, én aztán tudom! De úgy jó az élet, ha zajlik! Képzeld, elkövettem egy nagy hibát. A rendőr őrnagy parancsát megszegtem.

- Igen, hogyan?

- Nem úgy tüntettem el a lábnyomokat, ahogy azt parancsolta!

- És most mi lesz?

- Bekövetkezik a rendőrbetegség.

- Az meg mi?

- Az, ha nem úgy teljesíted a parancsot, ahogy elrendelték, akkor jelentik a felettesednek.

- Nem félsz?

- Ugyan, jóban vagyok az ezredessel, kéz kezet mos.

- Ja, vagy úgy?

- Na jó, mennem kell. De kérlek, ne mondd el senkinek, mert nem akarom elveszteni ezt a bizalmas állást – a kinevezésemre várok. Nem lenne tiszta dolog, ha te is beleszarnál!

- Jó neked! Milyen izgalmas lehet a munkád! S milyen jó lehet olyan sok úriember közt dolgozni, a protekciókról már nem is beszélve.

- Na jó, most már tényleg mennem kell, isten veled! Tartsd ám a szád! Szia!

- Szia...

Lujza elégedetten mosolyog magában: „Ó, ha tudnád Marcsikám, mi lehet ez a bizalmi állás, de te ahhoz is hülye vagy, hogy hülye legyél. Hiszen csak takarítok.” Aztán Lujza elkönyveli: „Nem szégyen ez, csak szar ügy. Piszkos munka. De hát valakinek ezt is el kell végeznie...”

Vízpart öröme

Hogy hogyan lettem nő létemre pecás? Most elmesélem, s megosztom másokkal is: olyan nőkkel, akiknek a párja szintén többet tölti az idejét a vízparton, mint odahaza, ha az időjárás engedi. Az én páromnak mindegy, hogy esik vagy fúj, be van fagyva vagy nincs, képes télvíz idején is kijárni a partra, mintha valami szent hely lenne...

Hát ezt elégeltem meg. Azt, hogy reggelente üres az ágy, mert megint hívta a vízpart. Ez aztán már végképp sok, hogy évek óta csak a vízpart és a horgászczimborák. Mintha a világ csak ebből állna. Ezért aztán egyik reggel nem tudom, mi vezérelt, hogy megnézzem. Talán mert sütött a nap, vagy netán a féltékeny gondolat, hogy esetleg nem is pecázni van, hanem valami titkos szeretónél? Akkor aztán lesz ne mulass! Elhatároztam, megnézem a vízparton. Úgymond leellenőrzöm, valóban a botot fogja-e. Bicajra pattantam, és uzsgyi ki a Dunaparra, amely nem messze van a házunktól. Volt is meglepetés, amikor meglátott. Még a szája is tátva maradt. Megkérdezte: vajon milyen betegségben szenvedek, hogy kimentem utána? Csak... – mondtam neki szűkszavúan, feledve a bűnös féltékeny gondolatot. Megjegyeztem, hogy már megint, mint annyiszor az évek során, egyedül hagyott, és mátol ennek vége, egyszer és mindenkorra. Itt leszek vele, feláldozom magam, és én is horgászczimborája leszek.

Csendben ültünk egy darabig, aztán megkért, fogjak neki kishalakat, azaz öklét. Nem valami szép látvány volt, ahogy a hemzsegő kukacok közül kiemelt egyet a műanyag dobozból.

De az még borzalmasabb volt, legalábbis számomra, ahogy a kukacot felnyársalta a horogra. Tette ezt minden sajnálat nélkül. Ez csak a légy lárvája... Gondoltam magamban: én ugyan meg nem fognám. És elkapott a szájalom eme kis ronda feregétől, ahogy fickándozott még átbökve is, az életéért könyörögve. De nem volt kegyelem, sorsa bevégeztetett. Aztán a párom megmutatta, hogyan dobjam a vízbe. Miért is ne! Az első próbálkozásra a hátam mögött lévő bokorban landolt a halálra ítélt szegény pára a horoggal együtt. Aztán végül is sikerült valahogyan a vízbe hajítanom. Igaz, párszor összetekeredett a damil, de hamar rájöttem a technikájára. Megy ez nekem, mint a karikacsapás! Nem kellett sokáig lesnem, vitte az ökle az úszót. Persze, hogy örült a lelkem. Kinek nem örülne... Bevágтам, ahogy a páromtól ellestem. Csodák csodájára, vagy csak az én csodálatomra, megfogtam életem első kis halát. Eme izgalom lázba hozott, ami kihatott a halakra is, mert ettek becsülettel az általam eléjük tált csali eledelből. A kisvödörben fél óra alatt úgy egy tucat hal próbált volna kiúszni, hogy megússza és ne legyen kitéve, feltálalva a nagyhalak szemének-szájának.

Majd rosszul lettem, amikor az én őshonos pecázó párom az orrom előtt átfúrta a horgot a kishal derekán, hogy még valamennyire életerős maradjon és úszkálhasson remélhetőleg az éhes nagyhalak szeme előtt. A sajnálatom már-már odáig fajult, hogy megfogadtam, én ugyan nem fogok többet. Ám egy gólya, amely szelídnek mutatkozott, mint a gesztenye, hozzánk társult. Szeretem a gólyákat, mert róluk mindig az jut eszembe, hogy ők hozzák a gyereket. A mi madarunk úgy két méterre tőlünk árgus szemekkel lesett. Először azt sem tudtam, mire vár fél lábbal. Párom rögtön nyúlt a vödörért és odadobott neki egy kishalat. Nagy, hosszú piros csőrével hamar becsámcsogta. Jó kis csemege lehetett, mert ette, mint kisgyerek a szülinapi tortát. Erre én is kedvet kaptam, hiszen ilyen pillanat ritkán

adódik, hogy én egy gólyát tápláljak. Dobáltam neki egyesével a még élő hal falatokat. Mígnem az összes kishal elfogyott. Gondoltam, fogok még neki párat. Ám a párom épp szerelte a csukázóját. Ezért rám bízta a csonti felrakását a horogra, hiába ellenkeztem. Márpedig a gólya még nem lakott jól. Kirázott a hideg, amikor megláttam a nyüzsgő csontikat. Hemzsegték a dobozban, egymást kerülgetve, szanaszét. Úristen! Én ebbe bele nem nyúlok! Ám az éhenkórász gólya kérlelő tekintete felcsigázott. Lenyeltem minden undoromat, és csukott szemmel kiemeltem egyet közülük. Ám jó pár kárba ment, mert majd eldobtam a dobozt. De az se semmi volt, ahogy a horogra raktam. Kissé szétmállott a kezemben, de nem érdekelt, mert így is ficánkolt. Bedobtam a vízbe, és sorjában fogtam a halakat. Párom is csodálkozott, milyen mázlista vagyok, hiszen máskor alig tud öklét fogni. Aztán sajnálatomra a gólya jóllakottan távozott. Én pedig a kezem mosogattam a folyóban. És persze el voltam ájulva magamtól, hogy mikre vagyok képes. Milyen rejtett tehetségem van. Hova tűnt a női finnyáságom? Aztán megint ültem a vízparton a párommal és vártuk a csodát. Lestük az úszót és a kapásjelzőt. Néztük a rajta táncoló szitakötőket, a vízben lubickoló vadkacsákat. Hallgattuk a békák soha meg nem szűnő brekegését. Elméláztunk a ringató Dunán a víztükrőben habzó lombokon. Gondolataim úgy távoztak tova, mint a Duna sodrása. Olyan békés nyugalom áradt bennem, mint még soha.

Talán egy óra is eltelt, de nem érzékeltem az időt. Aztán a párom félbeszakította a természet csendjét, és megkért, vigyázzak a botokra, míg ő elmegy beszélgetni a horgásztársaihoz. Könyörögtem, ne menjen. Annyira meghitt volt a természet, és ahogy egymás mellett ültünk. Ahogy elmerültünk a végtelenbe. Kettesben, csendben. Egyre várva: a halakra. De ő menni akart. Megmutatta, mi a teendő, ha a

kapásjelző karika megemelkedik. Vágjak be, és tekerjem az orsót. Aztán egyedül hagyott. Én meg csak néztem a neonsárga karikát. Véletlenül sem mertem levenni róla a szemem. Magamban reménykedtem, hogy legyen már végre kapás. Legyen értelme, ha már itt ülök. Olyan érzés volt, mint amikor a lottó ötöst húzzák. Vagy bejön, vagy nem. Szerencse kérdése, és persze a csalié, és a beadagolt etető anyagé, mert ugye ki tudja, mitől eszik jobban a hal. A párom ezt már kitapasztalta. Általában mindig ugyanazzal próbálta etetni ezeket a tányérba való vízi állatkákat.

Néztem, ahogy az ebihalak kergetőztek egymással. A Dunában lévő rablásokat, amikor akkora csobbanás hallik, mikor a nagy hal bekap egy kisebbet, azzal a robajjal, ahogy teszi. Egyik szemem mindig a karikán volt. Talán fél óra telt el vagy még több, de megemelkedett a jelző. Nem voltam rest, rántottam hátrafelé a botot. A párom ezt látva hangosan kiabált: asszony, tekerd az orsót! Elkezdtem tekerni. Olyan izgalom kerített hatalmába, amit eddig nem éreztem. A hal, amit még nem láttam, nehezen adta meg magát. Feszült a damil, mint a cövek. Aztán egyszer csak könnyebben tudtam tekerni az orsót. Gondoltam, ebből nem lesz rántott hal vagy halászlé, mert nincs már a horgon semmi. Talán leakadt. Ám megint éreztem a hal menekülő haláltusáját, erejét. És csak tekertem, tekertem. A bot nagyon meghajolt. Olyannyira, hogy a parton mindenki velem izgult, azon elmélkedtek, hogy vajon mekkora és milyen lehet a hal. A párom közben készítette a szákot. Már alig bírtam tekerni, annyira feszült a damil.

Miként minden beteljesül, a hal is a szákban végezte. Nagy örömökre egy másfél kilós pontyot sikerült partra tévesztenem. Sikeremet tapsvihar fogadta a parton. A horgász cimborák elismerően mosolyogtak. Talán kicsit irigykedve, mert mostanában nem igen fogtak pontyot, pedig mindenkinek erre fáj a foga. Persze a páromat is heccelték, hogy az asszony

fogja helyette a halat. Én pedig úsztam, sütkéreztem a dicsőségben.

Reggel, amikor felébredtem, nem gondoltam volna, hogy milyen élményekkel leszek gazdagabb. És a zsákmányt látva elfeledtem a csontikkal való viszontagságot. A kishalak miatt érzett sajnálatot. Csak az számított, hogy nemes hal került a horogra. Ami a legfontosabb, a párommal töltöttem kint a természet lágy ölén jó pár órát. Már a féltékenységem is alább hagyott. Megéreztem, milyen is a horgász világ. Hisz nincs annál csodálatosabb, mint amikor beleolvadunk a mindenségbe, ahol találkozik, egybeolvad az ég a földdel, a folyó a fával a virág a madárral, az ember önmagával. Milyen jó hallani az állatok zenéjét, a víz halk csobbanását. Elmélázni a hullámokban rejtőző, nem látható vízívilággal. Egyszóval jól éreztem magam.

Ezután én is törzsvendége, szerelmese lettem a Duna-partnak. Beleszerettem a természet andalító, nyugodt csendjébe, ami magával ragadott akkor is, ha nem fogtunk semmit, csak üldögéltünk a vízparton.

Jól tette?

Anett felszállt a vonatra. Remegő lábakkal, remegő szívvel leült az egyik üres kabinba. Nem akart senkit maga körül. Csak nézett ki az ablakon. Ahogy suhantak a fák, a bokrok, úgy kavarogtak benne a gondolatok. Szülőfalujába igyekezett. Nem látogatóba, hanem temetésre indult...

Meghalt a volt tanár nénije, akit édesanyjaként szeretett. Sokszor megkérdezte magától: „Vajon megkapta és olvasta az utolsó levelemet?”

Remélte, hogy igen, mert abban minden benne volt, amit neki köszönhetett. Az, hogy minden akadályt leküzdve ember tudott maradni. A tanár néni akkor, gyerekkorában pótolta korán elvesztett édesanyját. Mindig erőt adott neki, és biztatást, amit sosem felejtett el, hálával tartozott érte. Felrémlett mosolygós arca, amittől ő is mindig jobb kedvre derült. Most itt, a vonaton is lehunyt szemét és maga elé képzelve azt suttogta: „Köszönök mindent, sosem felejttem el.”

Merengését csak a vonatfütyty zaja zavarta meg. Ez visszazökkentette jelenlegi problémáira. Végigfutott a fejében egész eddigi élete, amiről még nem tudta, meddig élvezheti. „Ma még nincs semmi bajom, de lehet, hogy holnap már nem is leszek... Ilyen egyszerű lenne?” – gondolta magában. Vajon a többiek, a régi társai is ott lesznek? Akit tudott, megkeresett, és értesítette őket a temetés idejéről. Velük mi történhetett? Kiből mi lett? Szíve mélyén azonban Rolandra volt nagyon kíváncsi, aki annak idején sokáig a szomszéd házban lakott. Őt telefonon kutatta fel. A férfit érettség óta nagyon kedves és barátságos volt. Anettet egyvalami mégis

zavarba ejtette. Roland azt ajánlotta neki, a temetés előtt menjenek el kettesben körül sétálni a környéket, majd a ceremónia után vegyenek ki együtt egy szobát, és másnap hazaviszi autóval. Ez a felkérés nagyon megdobogtatta szívét, mert nem kapott ilyen ajánlatot mostanában egy férfitől sem. Hiába volt férjes, kétgyermekes családos asszony, mégsem volt boldog. Idegeit felemésztették az állandó anyagi problémák. Férje hiába dolgozott éjjel-nappal, nem becsülte a pénzt. Mindez nagyon sok vitát szült kettőjük között. Sosem jutott eszébe más férfira gondolni, pedig férje többször is megcsalta. De ez valami más volt. Olyan ember kérte, akivel nagyon sok közös emlék kötötte össze, és ezek az emlékek most mind előtörték. Felemás érzések kerítették hatalmába. Úgy érezte, talán az édesanyjaként szeretett tanár néni halála üzent neki ezzel a fiúval, úgy érezte, változtatni kéne eddigi életén. Neki a gyerekek jelentették a boldogságot. Mindig is azt szerette volna, hogy gyermekei legyenek. Most negyven éves. Mivel korán szült, már felnőttek a gyermekei. Bántotta, hogy már nem tudja dédelgetni, és úgy szeretgetni őket, mint kisgyermekeket szokás. Már mindkettő a maga útját járja. Sosem vágyott semmi újra, megszokta a hétköznapiakat. Munka és háztartás – ez töltötte ki az életét. Ahogy a vonat robogott, úgy peregtek előtte az eltelt évek. Megkérdezte magától: „Boldog vagyok?”

És válaszolt: „Ha a gyermekeimre gondolok, akkor igen. És a többi? Karrier nincs. A pénz is kevés. Férjem sosem volt otthon. Persze, hogy szeretem, hiszen akkor már rég nem lennék vele. De mégis, talán csak én szeretnék többet? Vagy megkapom, és mégsem érzem igazából, hogy szeret? Nem tudom...”

A vonat megállt. Leszállt, a többiek már várták. Nem voltak sokan, csak öten-hatan. Mindenki örült a másíknak,

ugyanakkor örömeiket beárnyékolta a temetés. Beültek egy kis kocsmába. Előkerültek a gyerekkori képek és az emlékek. Felidéztek a tanár néni egykori szeretetét és együtt sírtak. Anett nem mert közeledni Rolandhoz, csak néha-néha találkozott a tekintetük.

Elindultak a temetőbe. Sokan voltak. A temetés fájdalmasan lezárult. Anettet mélységesen megrázta ez az egész. Legszívesebben elindult volna bánatában a temető melletti erdőbe. Szíve szerint egyedül akart maradni, sírt, szipogott, amikor megérintette vállát egykori társa, Roland. Ettől megrázkódott, és hogy megnyugodjon, ráhajtotta Roland vállára a fejét és tovább zokogott. Roland nem szólt, csak simogatta. Egy idő után ettől Anett lehiggadt, megbékélt. Melléjük lépett Timi, aki felajánlotta, nála tölthetik az éjszakát. Anett szíve ettől még jobban feljajdult. Akart is meg nem is Rolanddal egy szobában aludni. Szeme előtt a féltékeny férj mérges tekintete és a hódítani akaró Roland kérlelő arca lebegett. Aztán úgy döntött, egyedül tölti az éjszakát, ami végül gyötrelmesen telt. Nehezen, de álmra ringatták gondolatai.

Reggel megmosta könny csípte szemét és bekopogott Rolandhoz, aki egy szál alsónadrágban a szobájába invitálta. Anett nem ment be, azt mondta, inkább megvárja. Mikor mind a ketten elkészültek, autóba ültek és elindultak hazafelé. Roland elmesélte, hogy amikor Anett már nem lakott a faluban, akkor ő volt a falu „Casanovája”, és kevés lány tudott csak ellent mondani az ő csábításának. Anett ezt hallva nagyon bölcsnek érezte magát, tudta, hogy Roland számára ő is csak egy lett volna a sok közül. Ugyanakkor átgondolta ezzel kapcsolatos érzelmeit, és minden rossz ellenére boldognak érezte magát, mivel tudta, nemsokára hazaér, és nem is elmélkedett azon, hogy jól tette-e, hogy örökre szegényebb maradt egy élménnyel. Vajon tényleg jól tette? E kérdés még napokig a fejében motoszkált...

Vidéki Love Story

János a sötét szobában gubbasztott, nem kíváncszott sehova. Még mindig a hétvégén történteken rágódott. Bánta, amit kedvesével tett. Kedvesével, akit nagyon szeretett. Mondhatni őt tartotta az első szerelmének. De most vége. Összeeszerk azon az átkozott vonaton valami semmiségen...

Bánta, hogy a vita hevében leszállt a vonatról és szó nélkül otthagya barátnőjét, aki éppen most akarta bemutatni a szüleinek, ezzel is kifejezve, hogy mennyire szereti és ragaszkodik hozzá. János talán félt, mert nem tudta elfogadni magát olyannak, amilyen. Zavarta, hogy az arcán volt egy meglehetősen nagy májfolt, valamint jóval soványabb volt az átlagnál. Az iskolában mindig csúfolták, nagyon csúnya szavakkal illették. Ezért nem is igen mert barátkozni senkivel. Játszani főleg nem, mert vita esetén ő volt az első, akit célba vettek. Álmában sokszor gyötörték a gúnyos szavak. Talán ezért még inkább tartózkodott mindenkitől és igyekezett háttérben maradni.

De ez a lány elbűvölte. A lánynak épp ez a csendes, visszahúzódó és nagyon szeretni tudó fiú kellett. Valamilyen varázst érzett Jánosban, olyat, amit más fiúktól – tudta – sosem kap meg.

Jánost gyötörte az a tudat, hogy most ő okozott csalódást épp annak, akit mindennél jobban szeretett. Ült az ágyon, és nézte a plafont. Úgy érezte magát, mint a pókháló csapdájában vergődő bogár. Tehetetlen volt, mert kimutatta a lánynak a gyengeségét. Most arra várt, hogy végre csörögjön a telefon. Már egy hete várja, de semmi és semmi.

Nem merte felhívni szerelmét. Csak magába roskadva őrlődött, mint malomban a kalász. Fájdó gondolatok, kínzó éjszakák közepette. Úgy gondolta, ha elég erős a szerelmük, akkor a lány hívni fogja. Ez lesz az ő szerelmi kötelékük próbatétele. Aztán megcsörrent végre a telefon. A röpke pár pillanat alatt, míg felvette, végigfutott rajta a tüzes láz, újra hevesebben dobogott a szíve. Gondolataiban érezte a meleg ölelést, érezte az édes csókja ízét a szájában.

Ám a telefonban a barátja szólalt meg, aki arra kérte, hogy utazzon el vele vidékre, meglátogatni a barátnőjét. Mivel hosszú az út, nem akar egyedül menni. Különben is búcsú lesz hétvégén, és ott a helye a barátoknak is. Kérlelte, hogy menjen. Unszolta, hogy mozduljon ki, és hagyja abba a kesergést, ébredjen fel szerelmi bánatából. János végül igent mondott, bár semmi, de semmi kedve nem volt hozzá.

A vonaton barátja, Péter a barátnőjéről mesélt, hogy mennyire szereti azt a lányt. János szótlanul hallgatta, már-már irigyelte is Pétert, hogy olyan hosszú ideje kitart a barátnője mellett. Persze Péternek könnyebb, gondolta János, hiszen jóképű és izmos, igazi férfias alkat. Könnyen ismerkedik, nagyon nyílt és megnyerő modorú srác. Sugárzik belőle az életerő. Nem bajlódik holmi rossz gondolatokkal. Bezzeg ő tele van gátlásokkal, nem nagyon mer se ismerkedni, se barátkozni. Próbált ugyan, de senki sem vette komolyan. Talán azért, mert azt gondolták, az a májfolt az arcán valami génhiba, és még ész sem jár vele. Pedig nem így volt. János sokat olvasott, rajongott az állatokért és tele volt fantáziával, kreativitással. Néha ábrándokkal is, amit persze sokan nem értettek. Ha elmondta, kinevették, kigúnyolták. Annyi ilyen kis apró bosszantás érte, hogy kezdte elhinni, nála mindenki okosabb és jobb. Nézte, hallgatta, ahogy Péter áradozott. Elkapta egy kis düh, hogy ő miért nem tud olyan lenni, amilyen a barátja. Őt

miért nem kedvelik az emberek, hiszen sosem bántott senkit... Sértő gondolata sincs senkiről. Talán az apjával való kapcsolata lehet az oka? Hiszen véletlenként született meg, mert negyedik gyereknek nem kellett, és ezt az apja mindig is érezte vele. Bár sosem mondta ki neki, de ő tudta, hogy csak egy koloncnak tartja.

- János, figyelsz rám? – szólalt meg Péter.

Ám János máshol járt. Eszébe jutott a párjával való szakítása. Hiányzott neki a lány, aki képes volt őt olyannak szeretni, amilyen.

Péter megrázta:

– Ébredj, megérkeztünk!

Péter barátnője egy másik lánnyal már a peronon várta őket. Egy hosszú csók után indultak is. Mivel ők ketten már elfoglalták egymást, János és Erzsi csendesen mentek utánuk. Egyszer csak Erzsiből elkezdett ömleni a szó és mondta, mondta a magáét. Ám János nem nagyon tudott szóhoz jutni, tán nem is akart...

Közben a fiatalok odaértek a falu kocsmájához, ahol már vadul dübörgött a zene. Először iszogattak és körbe mustrálták a többieket. Jókat nevetve a részegen táncolókról beszélgettek. János is ivott néhány sört, ami egy kissé a fejébe is szállt. Így már volt mersze nevetgélni és megszólalni. Péterék aztán elmentek táncolni. Megint kettesben hagyták őket. Erzsi egy óvatlan pillanatban megfogta János kezét, és kérlelte, vigye el táncolni. János eléggé meglepődött, de nem volt mit tenni, mennie kellett a szépségesen kérlelő szóra. Hiába mondta, hogy nem tud táncolni, erre a lány hetykén így válaszolt: – Nem baj, majd megtanítalak!

Erzsi elbűvölte csábos mozgásával, és János arra ocsúdott, hogy vágyat érez a lány iránt. Olyan vágyat, amit egy testhez

simuló tánc közben egy férfi érezhet. Ezt Erzsí is megérezte, ezért még jobban hozzátapadt a fiúhoz.

Aztán kimentek egy kis levegőt szívni. János tudta, hogy érzéki erejét le kell csillapítani, mert különben megtörténik az, ami... Pedig ő nem olyan, mint a többi srác, hogy szerelem nélkül lefektetne egy lányt. De most mégis olyan őrjítő vágy fogta el, hogy nem ismert magára. Aztán Erzsí, mintha érezte volna János gondolatát, hirtelen odaszorította ajkát a Jánoséhoz, aki nem tudott mást tenni, hevesen szájon csókolta a lányt. Olyan bizsergető forróság járta át egész testét, hogy tudta, nincs megállás, ez a lány ma őt akarja, és ő ugyanúgy... Nem ismert magára, ez az örületes érzés megszedítette, a viszonzott édes csók kábulatba ejtette. A lány keze az ő férfiasságára tévedt: János ebből sejtette, hogy a lány minden porcikájával kívánja őt. Erzsí kérlete, menjenek el sétálni egy kicsit arrébb. János ekkor már tudta, hogy magáévá kell tennie, hiszen ezt akarja. Egy csendes kis fa alatt beteljesült az élvezet... A lány elégedett volt és áradozott Jánosnak, hogy ő még soha, senkivel... és hogy János volt az első, és hogy neki szüksége van rá. És jobban meg akarja ismerni Jánost, és kicsit szégyelli magát, hogy mindjárt az első pillanatban... és hogy annyira akarta, de ennek így kellett történnie.

János szótlánul hallgatta Erzsít. Tudta, hogy igazat mond, tényleg ő volt az első... Nem nagyon értette a mondandóját, hiszen ilyen dolgok most történtek vele először. Aztán egyik pillanatban a kedvesére gondolt, hogy az már biztosan megbocsátott neki, és holnap talán hívni fogja. Elkapta egy kis félelem, hogy erről a lányról beszélnie nem szabad, mert akkor végleg vége. Aztán már csak azt hallotta, hogy Erzsí azt mondja:

– Mi van, nem figyelsz rám?

Mire János így válaszolt:

– Szép és kedves lány vagy, vonzó és kíváncsú, de nézd, én nem akarok tőled semmit. Ez megtörtént, mert akartuk, de nincs tovább. Holnap hazamegyek, és kész, vége. Ne is gondoljunk egymásra, mert nincs értelme. Számomra biztosan nincs.

Erre a lány kifakadt:

– De hisz neked adtam a szüzességem! Te voltál az életemben az első!

Könnyeivel küszködött.

János átölelte, hisz sajnált már mindent, sajnálta, hogy belement a lány játékába. Aztán megmagyarázta neki, hogy nagy a távolság köztük és ő mást szeret.

Erzsi megértette, de még egy búcsúcsókot kikövetelt Jánostól, aki ha keserűen is, de viszonzta. Erzsi pedig még annyit mondott neki, hogy sosem fogja elfelejteni, mert az első mindenki megjegyzi – fiúk, lányok egyaránt.

János és Péter hazautazott. A vonaton János elmondta barátjának a kalandját. Péter nem értette, hogy János miért nem boldog, hisz egy igazi férfi egy jó és hathatós erotikus éjszaka után úgy pörög, mint a ringlispil. Ám ő nem, és csak annyit mondott Péternek, hogy ő el akarja felejteni, ami történt, hiszen valójában csak Erzsi akarta, ő nem.

János hiába várta volt szerelmének telefonhívását. Napok, hetek teltek el, már két hónap is elmúlt és még mindig semmi. Nehezen törődött bele. Aztán jött egy levél Erzsitől. Az anyja adta a kezébe. János ki sem akarta bontani. Azt mondta, nem érdekli. Megfordult a fejében, hogy olvasás nélkül széttepi. De az anyja hajthatatlan volt.

– Olvasd el fiam, olvasd csak el!

János kinyitotta a levelet, melyben ez állt:

„Kedves János! Az együtt töltött éjszakáinkból gyermeket várok. Két hónapos terhes vagyok tőled. Szeretném megtartani a gyermeket, mivel vallásom erre kötelez. Légy szíves, gyere el, és beszéljük meg. Erzsi.”

Jánoson végigfutott a hideg. Elejtette a rövid levelet. Az anyja csodálkozva nézett rá.

– Mi az, fiam, rosszul vagy? Mi történt?

– Semmi – felelte, aztán bement a szobájába és sírógörcs jött rá.

– Úristen! Mit műveltem? – ordított hangosan. Az anyja furcsállta fia őrjöngő kiabálását és bement hozzá. János megmutatta a levelet. Az anyja nem akart hinni a szemének, amint elolvasta a kézírást. Nem ilyenek ismerte a fiát. Ám érezte, okosnak kell lennie. Bár először maga sem tudta, milyen tanácsot is adjon. Annyit mondott: – Fiam, jól gondold meg, mit teszel. Sok lehetőség nincs. Vagy elveszed feleségül, vagy pedig örök életre fizetheted a gyerektartást úgy, hogy nem te neveled a saját gyermeked. Gondolkozz! Menj el ehhez a lányhoz, és beszéljétek meg. Amilyen gyorsan csak lehet.

Aztán az anyja kiment a szobából és János magára maradt. Szíve görcsben, teste reszketett. Könnyei marták az arcát. „Ő nem ezt akarta” – hajtogatta magában. „Ez nem lehet igaz! Jézusom, most mit tegyek?” Eszébe jutott az apja. Tudta, amikor az ő anyja esett teherbe vele negyedik gyerekként, akkor az apja nem akarta őt. Az anyja titokban hozta a világra. Üldözi a sors, most itt áll, és ő nem akarja ettől a lánytól a gyermeket. Hiszen még a lányt sem ismeri. Semmit nem tud róla. Mit csináljon? – kérdezgette magától ezerszer. „Még csak húsz éves vagyok, még fel sem nőttem, és gyermekem lesz. Hihetetlen. Istenem, miért játszol velem? Miért szánsz nekem ilyen keserves sorsot? Halnék inkább meg! Milyen életem lesz? Hogyan neveljem fel a gyermekem,

amikor nem is szerelem gyümölcseként, hanem véletlenül jön a világra, mint én, két meggondolatlan ember hibájából. Képes leszek-e rá, hogy vállaljam, és lemondjak a volt szerelmemről, akit még mindig szeretek, és akire életem végéig vártam volna. Istenem, adj erőt, mert úgy érzem, nehéz a keresztem.”

Ezektől a gondolatoktól gyötrődött és vádolta magát. Aztán a „gyermekem lesz” gondolata olyan érzéseket is előhozott belőle, amit eddig még nem érzett. Olyat, hogy szeretnie kell, mert az övé. Mindegy kitől, de az ő vére fog csörgedezni benne. Nem nőhet fel úgy, ahogy ő, apai szeretet nélkül. Rádöbbsent, hogy ezt a gyermeket nem hagyhatja cserben, fel kell nevelnie, szeretet és meleg családi légkört kell nyújtania, nem olyat, amelyet ő kapott. Kezdte elhinni, hogy mindez nem lehet véletlen.

„Az Isten ezt akarja...”

Kezdett hinni benne, kezdte elfogadni e helyzetét. Csakhogy Erzsit nem is ismeri. Vajon milyen anya lesz? És milyen feleség? Nem tudta. Aztán ha nem is nyugodott meg háborgó lelke, tudta, hogy beszélnie kell Erzsivel.

Elutazott hozzá. Meleg fogadtatásban volt része. Érezte, hogy Erzs nem akármilyen lány, hiszen annyira boldogan beszél a kisbabájukról. Sugárzott belőle a boldogság, és ettől János egy kicsit nyugodtabb lett. Erzs szülei sem resteltek, és kérdőre vonták Jánost, hogy mit is szeretne? Megemlítették, hogy ők minden támogatást megadnak, ha elveszi feleségül a lányukat. Jánost meglepte az a meleg, családi légkör, amit Erzsiék családja sugárzott. Pedig félt találkozni a szülőkkel, félt, hogy a sárga földig lehordják, amiért ezt tette a lányukkal. Ám kellemesen csalódott.

Egy hét múlva a nászok is megismerték egymást, és a fiatalok kitűzték az esküvő napját, hogy még időben legyen és ne

látszódjon a menyasszonyon az áldott állapot. János kezdte mind jobban megismerni Erzsit. Észrevette benne, mennyire kedves, szeretnivaló nő, aki biztosan nagyon jó családanya lesz, és talán jó feleség. Sőt még házas is, mert nem vetette meg az e fajta munkát sem.

János kezdett beletörődni a sorsába, és próbált szeretettel közeledni leendő párjához. Három hét volt hátra az esküvőig. Nem volt felhőtlenül boldog, mert volt szerelme emléke még mindig a szívében és gondolataiban bujkált. Nem is akarta kitörölni. Tudta, érezte, hogy őt Erzsi soha, semennyire sem tudja pótolni. Tudta, olyan szerelmet sosem fog érezni iránta. János kikövetelte, hogy az esküvőn ne legyen nagy rokonság, csak szűk családi körben hajlandó házasodni. Ha már így alakult, nem kell, hogy mindenki lássa...

Az esküvő előtt két nappal Erzsi rosszul lett. Bevitték a kórházba. A csecsemő meghalt a méhében és Erzsit megműtötték. János az esküvő napján hozta ki a kórházból. Annyira, de annyira sajnálta Erzsit és a gyermeket, hogy nem tudta kimondani, hogy nem akarja az esküvőt és ezt a házasságot. Erzsit nagyon megviselte volna, ha ezek után cserbenhagyta volna. Így megtartották csendesen a szertartást.

Másnap csörgött a telefon. János vette fel. A szerelme volt.

– Kedves János, szeretnék mindent újra kezdeni veled, mert nem tudlak elfelejteni... szeretlek... – mondta a jól ismert hang.

Így alakult az életünk

Kedves Ilona! Nagyon örülök, hogy a iWiW-en keresztül újból egymásra találtunk. Azóta, hogy nem találkoztunk, sok minden történt. Engem még mindig bánt, hogy olyan fájó emlékeket hagytam benned, és magamban is. Biztosan emlékszel arra a napra, amikor bevallottam, hogy a barátoddal, a te nagy szerelmeddel összejöttem...

Akkor elmondtam mindent, azt, hogy a szerelmed és én azon a szilveszteri éjszakán majdnem egymásé lettünk. Te nem hittél nekem, hogy csak egy csók volt, semmi más. Nem hitted, hogy a szerelmed akart megkapni engem, és nem én őt. Fájt, hogy ez történt. Én őszinte voltam és csak figyelmeztetni akartalak, hogy valami nem jó, mert ha minden rendben van, akkor miért akart volna engem is, ha téged szeretett... Nem tudom. Kimaradtál az iskolából, mert terhes lettél tőle. Véletlen volt, vagy netán épp egy babát akartál? Nem tudom. Hisz olyan fiatal voltál. Aztán nagyon fájt, amikor megtudtam, hogy elvetéltél. Egy kicsit úgy éreztem, talán ez is egy jelzés, hogy ez a fiú nem igazán szeret téged. Persze ez csak egy rossz sejtésnek tűnt akkor nekem. Aggódtam érted, ha nem is volt módom elmondani... Nem tudtam együtt lenni veled fájdalomdban sem. Aztán hosszú-hosszú évek teltek el, és a mi barátságunk a múltba vészett. Elsöpörte az idő és a távolság. Mikor is volt? Épp 25 éve. Én magamra haragudtam, és te talán rám. Nem tudom, mert nem beszéltük meg azóta sem.

Én hiszek az őszinte barátságban. Hiszek abban, hogy akkori gyengeségemért, azért a számodra talán fájó csókért valaha

bocsánatot lelek. Hiszem, lehetünk újból barátnők. Én úgy gondolom, mindent helyre lehet hozni, meg lehet beszélni, csak van, amikor várni kell türelmesen, míg az ember rádöbben, hogy a másik talán csak jót akart, és nem megbántani.

Kérlek, írd meg, hogy alakult az életed. Reménykedve várom, hogy jó híreket kapjak. Szeretném hinni, hogy boldog házasságban élsz vele, és szép családban, harmóniában telnek napjaid. Hiszen mást nem is kívánhatnék, mert tudom, az élet csak úgy lehet teljes. Az anyagiak, a vagyon az csak felszín, arról nem kell írnod. A boldogság a szeretetben rejlik. Szeretném, ha leírnád, hogy alakult az életed.

Szeretettel ölel: Adél

Kedves Adél!

Nagyon örülök, hogy újból egymásra találtunk. Talán a sors, vagy inkább a jóisten akarta így. Azért a csókért már régen megbocsátottam, csak nem volt lehetőségem elmondani, mert nagyon távolra sodort az élet. Igen, igazad van, egy jelzés volt az is a sok közül, hogy az a nagy szerelmem nem boldoggá, hanem majdnem tönkre tette az életem. Tudod, akkor fiatalon hittem abban, hogy megváltozik, ha vele leszek és összeházasodunk, akkor életünk végéig tartó szeretetben élünk. Azóta rádöbbsentem, ilyen csak a mesében létezik, egy rózsaszín álmovilágban. Eleinte szép volt minden. Ám sajnos a kocsma, a cimborák és a csavargásai teljesen felforgatták az elképzelt és a vele megálmodott boldogságomat. Ami pedig a legjobban fáj, hogy más nőknél kereste az örömet. Hiába született két gyermekünk, mégsem lettünk szerető család. A szerelmünket felemésztette a rendszeres veszekedés. Féltékeny volt és kötekedő, nagyon elviselhetetlen. Már-már brutális. A szeretetet felváltotta a harag – igaz, gyűlölni sosem tudtam. Rá

kellett döbbernem, hogy ha vele maradok, akkor örök háborúban kell felnevelnem a két gyermekem, akik semmiről nem tehetnek. Pokol volt minden. Lassan odáig jutottam, hogy lélekben feladom. Egyre agresszívabb lett. Nehezen viselte, hogy véget akarok vele vetni a mi közös életünknek. Már-már a szerelemnek hitt érzések is nagyon távolinak tűntek a lelkemben, főleg a szívem legmélyén. Úgy éreztem, kezdett kihalni belőlem az, hogy valaha feltétel nélkül tudtam őt szeretni. A sok lelki terror, amit kaptam tőle, kezdte kikezdeni az egészségemet. De tudtam, erősnek kell lennem, és végleg el kell távolodnom tőle... örökre. Testileg, lelkileg egyaránt. Ki kellett törölnöm magamból, hogy valaha szerelemmel szerettem. Szomorú, de így éreztem. Pedig nem ezt akartam... ezt biztosan nem.

A válási papírokat mégis kétszer adtam be. Először visszavontam, mondván itt a két gyerek, és akkor a szívem még mindig nagyon húzott hozzá, a sok rossz bántás ellenére is. Ahogy mások mondják, adtam még egy esélyt kettőnknek. De nem változtatott az életvitelén, és így újra beadtam a bontóperi keresetet. Könnyen ment, nem volt a bíróságon vita. Hiszen ekkor már az anyukájánál lakott, tőlünk nagyon messze, és csak hétvégeken járt haza. Ám akkor is mindig volt balhé. Törés, zúzás... nem akarom sorolni.

Így azt mondhatom, hogy hat évi házasság és összesen nyolc év együttlét után kellett ezt a döntést meghoznom. Nehéz volt először, azt hittem, vége a világnak, és sokáig az bántott, hogy nem becsült meg soha annyira, mint ahogy illik egy igazi feleséget megbecsülni. Hogy bánt velem? Hát cudarul. Már az elején folyton nőzött, csavargott, ivott, elverte az összes pénzünket. Mikor a lányunk kicsi volt, már akkor megvert. Egyszer úgy gondoltam, hazajövök a kicsivel, aki akkor volt egy éves, és összecsomagoltam. Egész este könyörgött, hadd

jöjjön velem. Hát engedtem – és ez nagy hiba volt. A végén már napokig haza sem jött. Ha itthon volt, állandóan ittas volt, összetörte a bútorokat.

A gyerekeket nem bántotta, csak a kislányt egyszer, de akkor nagyon felhólyagosodott a feneke. Itt betelt a pohár. Szerettem volna visszavágni, így én is visszacsaltam. Azt hittem, szerelem lesz, de ez csak a világon egy nagy mese. De ezt nem szeretném taglalni. Ez az időszak volt számomra az életem legrosszabb korszaka, mint a pokol, olyan volt, ha lehet ilyet mondani. Végül a válás mellett döntöttem, és azt hiszem, a mostani információim alapján biztos vagyok benne, hogy nagyon JÓL döntöttem. A lehető legjobban. Ma már nem haragszom, élje az életét nélkülünk. Nem is akarok tudni róla. Időközben egymásra találtunk mostani férjemmel, és ő segített át a lelki válságon. Most lesz 23-án 19 éve, hogy együtt vagyunk.

Drága Adél! Ne haragudj, hogy akkor nem hittem neked. Ma már ennyi ésszel és tapasztalattal látom, hogy te a lehető legtisztább megoldást választottad, nem hallgattál a félrelépéséről, pedig azt is megtehetted volna. És bátran beismerted, amit tettél. Akkor még szerintem gyerekek voltunk. Így, visszagondolva, felnőtt fejjel úgy látom, több apró jel volt ami, figyelmeztetett, hogy vele nem jó úton járok. Csak akkor ezekre még nem figyeltem. Nem láttam a szerelemtől. Látod, milyen az élet? Megtapasztaltam azt, hogy mennyire nehéz valakit szeretni, ha számára elmúlik az irántam érzett szeretet, tisztelet és megbecsülés. Nekem nem sikerült...

Köszönöm őszinte barátságodat. Annyi év után is szeretettel gondolok rád, mint egyik legjobb barátnőmre. Szeretnék én is tudni rólad, hogy mi történt ebben a huszonöt évben veled.

Szívből öllelek: barátnőd, Ilona

Kegyetlen sors

A haja ősz, pedig még csak negyvenéves. Ha ősz hajszálai mesélnének... Nehéz az élete, tele kinnal, szenvedéssel. Más ember talán nem is bírná ezt a nagy terhet. Gyermekeiket az intézetben élte, mert nem normális apja kismővérét megerőszakolta...

Tini korában zavarta az intézetis múlt. Hiába, nem tehetett róla, valahol a nagy könyvben ez volt megírva. Az igazi élet kezdete: társat találni, olyat, aki lélekben majd vele lesz, és megtudhatná milyen lenne egy családban, ahol boldogan együtt élhet szülő és gyerek. Ennyi volt az álma, nem akart ő sokat. Ekkor jött egy fiú, aki megfogta a kezét. Azt hitte, nyugalom, biztonság és szeretet kíséri életét. Majd házat építettek sok gonddal és keservvel, ám mire a családi fészek felépült, addigra elhalt a szerelem. A szép és a jó a semmibe veszett. Hiába, hogy közben két szép kislányuk született. A férje végleg elfordult tőle, és neki csak a szíve könnyezett. Egyre többször. Az asszony az állandó vitába belefásult.

Az életének hitt párja kegyetlen volt és kevély, a közös házból kisemmizte egykori kedvesét. Értette a módját. Sőt, ez sem volt elég, az anyjuk ellen fordította mind a két gyermekét. Hazugság, vádaskodás, és rágalmazás – ez volt a fegyvere. A nő egyedül maradt, szívből, lélekben hidegen reszketve. Fájt, nagyon fájt neki, hogy egy egész család ellene fordult. Támadták, hiába próbált védekezni, bizonyítani. Hiába hitte, hogy majd visszatérhet otthonába, ehhez már elfogyott az ereje,

és lassan a hite is elhagyta. Így fedél nélkül maradt, csak a kihalt utca lett az otthona.

Megint kereste a helyét, ebben a számára eddig zűrzavaros világban. A sors ekkor összehozta egy másik férfival. Persze, amikor megismerte, akkor még nem tudta, nem is sejtette, mi vár rá. Hitte, hogy az életkedve majd megint visszatér, és ha rendeződnek a dolgai, láthatja újra gyermekeit. Ezt szeretne volna, semmi egyebet.

Ám a mostoha sorsa megint megmutatta, rossz útra tévedve keresi a boldogságot. A meleg családi lékkör helyett nem kapott mást, csak a részeges társtól kőkemény öklöket. A testébe rúgást, a lelkébe terrort, a szívébe semmi melengetőt. A társa megalázta mindig, ha alkohalmámorban úszott. Eltűntek az álmok, maradt a rideg valóság. Rettegésben és félelemben teltek napjai. Szabadulni tőle sajnos nem tudott. A szeretet, a kedvesség és a jó szó évekig nem érintették meg szívét, lelkét. Mégis állandóan csak túrt, és mindig megbocsátott neki. Hiába érezte, nem ezt érdemli. A társa nem dolgozott, hanem csak kocsmázott. Egy rossz napon nagyon sok verést kapott a lélekben amúgy is összetört asszony. A fejét a falhoz csapkodta a gonosz ember, ő pedig csak nyekkent egyet és elájult. Tehetetlenül a földre rogyott, ott hagyva egyedül, sokáig ájultan. Majd mikor feléledt, már arra eszmélt, hogy nem tudja megmozdítani a bal kezét. Mint kiderült, az ütéstől, vagy tán a rúgástól, az agyában elindult egy vérrög, és félig megbénult...

A kórházban fekvé lepergett előtte az élete. Úgy érezte, nincs tovább, talán jobb lenne, ha most és mindenkor vége lenne az egésznek. Jó, ha egy százalék az esélye arra, ha megműtenék, akkor megint mozdíthatná lebénult bal kezét – tudta meg a szomorú hírt. Már sírni sem volt kedve. Könnyes fájdalmát magába temette.

Dolgozni így nem tudott, csak egy kis nyugdíj jutott neki. Ám az élettársa arra is igényt tartott, csak ezért nem kergette el otthonról a beteg asszonyt. Továbbra is bántotta, átkozta, szitkozta. Nem is csoda, hogy romlott az állapota. Egy nap megint a kórházban térhetett magához, egy brutális, csúnya, durva éjszaka poklából. A testvérei ekkor nagyon megsajnálták – eddig csak néha látogatták. Az öccse vette magához a régi szülői házba. De az élettárs oda is el-ellátogatott, és ott is tört, zúzott. Aztán a szívtelen embert utolérte sorsa, az alkohol lett a veszte, mely halálba vitte.

Az asszony azóta csendesen él, éldegél, és azon gondolkodik, hogy a normális élethez elég-e az új remény. Hiszen ahhoz, hogy meggyógyuljon, csupán egy százalék az esélye... „Már csak a cigaretta és a kávé az örömöm.” Ennyit mondott nekem, amikor meglátogattam. Mondd, ó jó Istenem! Élni így, hogy lehet?

Gyertyaláng

Marietta tekintete megint összevillant a legközelebbi asztalnál ülő férfiével. Ilyenkor már nem nagyon foglalatoskodik az ebédelőkkal. Gábor már három hete járt ide étkezni, de lehet, hogy régebb óta. Ám a pénztáros Mariettának csak ennyi ideje tűnt fel, hogy mindig ebédidő vége felé érkezik és épp az előtte lévő asztalnál fogyasztja el az ételt...

Gábor most is a levesét kanalazta, fel-felnézett és Mariettát bámulta. Olyan olvadozó tekintettel, amit nem lehet nem észrevenni. Marietta kicsit szégyenlősen nézett bele Gábor mélyképébe. Mit akarhat ez a férfi? Miért játszom vele? Miért kutatom már én is a tekintetét? Vajon mit látok benne? Egy férfit, aki rajong értem? Vagy ő is csak játszik velem? Miért várom az ebédidő végét és várom őt is? Mi van velem? Hisz még semmi nem történt kettőnk között, csak bámuljuk egymást. De a tegnap, az más volt. Mikor kifizette az ebédjét, megérintette a kezem és azt mondta: köszönöm kedves. Na nem, ne járjon az agyam, ne is akarjak semmit, hiszen úgy sem lehet... Van férjem, gyermekem, nem szabad félretekintgetnem. Nem is nézek rá többet, nem lehet. Jaj, már megint bámul. Izzad a kezem, és zavarban vagyok. Mit akarhat? Jobb lesz, ha most eltűnök. Nem akarom, hogy bármit is akarjon – zárta le korábbi gondolatait Marietta. Ekkor szólt a kolléganőjének, hogy dolga van, álljon be helyette a pénztárba. Gábor persze sejtette, hogy ez a zavartság annak a jele, hogy Marietta már biztosan érzi, ami köztük kialakult. Ez beindította mindkettejük fantáziáját – bizony érdeklik egymást.

Másnap Marietta elhatározta, többé nem néz Gáborra. Tudomást sem vesz róla, még véletlenül sem. De meglepetésére a férfi odament hozzá és megkérdezte tőle:

– Hogy van, kedves?

- Köszönöm, jól – hangzott a válasz.

– Megcsókolhatom a kezét?

Idő sem maradt a feleletre, mert abban a pillanatban Marietta már érezte is a kezén a forró, hosszú és szenvedélyes csókot. Rég tapasztalt ilyen különös érzést.

– De uram... – és már lassan húzta is vissza a kezét, de a férfi ajkának nedves lehelete izgalomban tartotta.

– Bocsánat hölgyem! Már megyek is, viszontlátásra!

Amilyen gyorsan csak lehetett, elviharzott.

Marietta egy ideig levegőhöz sem jutott. Olyan érzés kerítette hatalmába, mint amikor az első szerelme először érintette és csókolta meg. Pár percig csak állt és nem tudta, hol van. Majd elkönyvelte magában, hogy ez csupán férfi hóbort, nincs ebben semmi, egyszerűen csak kedveskedni akart. Ám azt is érezte, valami elindult köztük, valami, amire nem tudott magyarázatot adni, hiszen Gábort nem is ismerte, azt sem tudta, ki ő. A csók a kezén valamiről mégis árulkodott. Olyanról, amit mostanában férfitől nem tapasztalt. Aztán a heves szívdobogása alább hagyott. Bezárta a pénztárt.

Belül melegség járta át egész testét. Belépett az aurájába ez a kék szemű, ismeretlen ember, aki új érzéseket váltott ki belőle. Ugyanakkor elhessegette magától a gondolatot, hogy ő márpedig nem lehet szerelmes, hiszen tíz éve boldogan élnek a férjével, aki az első szerelme volt, és ezidáig úgy is vélte, másé sosem lehet a szíve, lelke. Mert úgy, mint őt, mást soha nem tudna szeretni.

Amikor hazaért, mindent törölni akart a tudatából, próbált ellenállni, de a kék szempár emléke akarva, akaratlanul újra és

újra beférközött látószögébe. Ez így nem mehet tovább! Nem gondolhat többet rá, és nem engedheti, hogy elhatalmasodjon, eluralkodjon rajta ez a megmagyarázatlan vonzalom. Másnap mégis megint megtörtént a bűvös dolog: Gábor és Marietta ismét elmerültek egymás szemtükreben és szerény kedvességgel mosolyogtak egymásra. De a kézcsók elmaradt. Ez így történt egy hétig. Talán már a másik szívébe is beleláttak pillantásaikon keresztül, és mindkettejükben felizzott a parázs, amely a legkisebb szikrától is azonnal lángra gyúlt volna. Azután Gábor tett egy fontos lépést. Marietta kezébe dugott egy cetlit és csak annyit mondott neki: itt és ekkor találkozunk. Majd széleseben távozott. Marietta megnézte a cédulát és azon gondolkodott, vajon az időpont jó-e neki. És milyen a véletlen, épp akkor ráért. Megjegyezte az adatokat és összetépte a cetlit.

A tudat, hogy találkozni fognak, egy teljesen más dimenzióba vezette: az ismeretlen utáni vágyakozásba. Rég tapasztalt ilyet. Ő, aki tíz éve egy férfival sem randizott, és nem is volt szándékában, hiába udvarolták körbe oly sokszor, most elbizonytalanodott. Mit akarhat? Mi lesz, ha elmegyek? Kell ez nekem? Teljesen megváltoztam. Talán a mélykék szemek? A kedves mosoly bővült el? Ezt nem szabad! Nem és nem! De ha nem megyek el, akkor meg sem ismerhetem... Ezek a kérdések motoszkáltak szüntelenül a fejében, de nem tudta az igazán megfelelő választ.

Három nap gondolkozhatott rajta megint, mivel hétfői napra esett a találka, így volt min rágódnia. Hosszúnak tűnt a hétvége, mintha soha nem akarna eltelni. Bizonytalan volt a szombatja, vasárnapja, mert nem tudta eldönteni, szerelmi vagy csupán testi vágy, amit érez, ami befészkelte magát zsigereibe. Aztán az álmatlan éjszakákat követve eljött a hétfő. Még reggel sem tudta, mi lesz aznap. Találkoznak vagy sem? Bent, a munkahelyén is hibát hibára halmozott. Várta is, meg nem is a

kékszemű lovagot, aztán meglátta és nem volt visszaút, kérdésére annyit felelt:

– Ott leszek.

Még volt ideje hazaugrani, csinosan felöltözni, úgy készülni, mint amikor randira megy az ember.

A nap szikrázott, az égen örömtáncot jártak a felhők. Hamar odaért a csónakházhoz. Gábor már várta.

– Itt vagyok – mondta csendesen és szíve akkorát dobant, hogy majd szétfeszítette a mellkasát.

– Örülök, hogy eljöttél.

Mindketten arcon puszilták egymást és bementek a házba. Békés, csendes hely volt, madárdal szólt a közelben. Gábor megfogta Marietta kezét, és felvezette az emeletre. A szobában az asztalon jégbehűtött pezsgő. Leültek és csak nézték egymást. Ekkor Marietta csendesen megszólalt:

– Nem lehet... nem tehetem...

– Pszt... pszt... – tette az ujját Gábor a nő szájára.

– Igyunk pezsgőt arra, hogy itt vagyunk, csak mi ketten, senki más.

A férfi félig töltötte a két poharat.

– Kérlek, ne mondj semmit – csitította tovább Gábor, és elővett két kis gyertyát és az egyiket meggyújtotta.

– Látod, amelyik ég, ez én vagyok. Ha szeretnéd, hogy a másik is égjen, akkor légy szíves tartsd oda a gyertyát és égni fog a tiéd is – mondta Gábor és várt.

– Szeretném... – volt a csendes válasz.

Marietta megfogta a gyertyát és odatartotta a másikhoz. A keze kissé megremegett. A két gyertya fénye és illata átjárta a hangulatos szobát. Ittak még pár kortyot a jeges pezsgőből. Gábor a nő felé hajolt. Marietta becsukta a szemét és viszonzta a lágy csókot. Ekkor Gábor keze gyengéden végigsimított felső testén. Minden egyes porcikáját érzéki

erő járt át, amely magával sodorta őket régen tapasztalt csókokba, ölelésekbe, a szenvedélybe. A blúz gombjai finoman kinyíltak, majd óvatosan, észrevétlenül a melltartó is lekerült Mariettáról, aki megelégedve szédült Gábor gyengéd karjaiba. Mámorban úszott, nem is tudta, hol van. Az ész és a gondolat, a tér és az idő is megszűnt létezni kettejük számára. Marietta szinte érezte, ahogy Gábor lüktető szíve az övéhez simul és élvezte a hosszú, mézédés csókokat a nyaktájékán, a füle mögött kiszámíthatatlanul, hol lágyan, hol kicsit erősebben. Majd egy kis harapást érzett a fülcimpáján, mely még jobban ámulatba ejtette. A hatást fokozta, hogy Gábor a két melle közé temette borostás arcát. Nem beszéltek, szó nem jött ki a szájukon, csak örömsóhaj. Gábor megfogta a nő kezét és a férfiasságához vezette. Marietta gyengéden megtapintotta, és olyan vad vágyat érzett, amit már régen. Végigsimította Gábor kissé szőrös mellkasát, majd apró puszikkal halmozta el. Összefonódtak és átadták magukat a gyönyörnek, ami beteljesülésre várt. A férfi lüktető teste fel-le járt: ahogy a tenger vize hullámszik a parton, úgy érintkeztek. Heves szívdobogás, kéjes, csendes sikolyok, csókok és finom puszik váltogatták egymást. Egyszer hűvösen, egyszer égetően forrón. Majd a lassú, tompa lüktetés, a gyengéd egybeolvadás következett, miközben az asztalon a gyertyák még pislákolnak. Szemüket végig csukva tartották, hogy magukba zárhassanak minden édes pillanatot, amit egymásnak adhattak. Aztán elérték a kéj legnagyobb csúcsát, ahová együtt érkeztek. Test a testben alázuhantak a sóhajok elhaló mélységébe, a nász bevégeztetett. A csoda, a vágy mindkettejükben megtestesült, egymáséi lettek.

Marietta a férfi vállára hajtotta fejét, combjukat összekulcsolták, lélegzetük elhalkult. Így pihentek, egymást simogatva, ki tudja hány percig. Gábor szólalt meg először:

– Köszönöm, fantasztikus voltál...

– Te is...– válaszolta Marietta és pár csepp könny végigcsordult kipirult arcán.

– Ne sírj – törölte meg Gábor a nő szeme környékét.

– Hogyan tovább? – kérdezte Marietta.

Gábor odament az asztalhoz.

– Látod, a pezsgő is addig jó, amíg jeges és pezseg – felelte. – Addig kell meginni, amíg érzed a hatását, ami aztán tompul, elhalványul. Nézd a gyertyáinkat: mindkettő ég egymás mellett, de mégis külön. Mindjárt csonkig égnek, a lángjuk lassan kialszik... ilyen az élet...

– Most ezt miért mondod? – kérdezte Marietta. – Azt akarod, hogy elmúljon? Hiszen csak most kezdődik? Vagy nem?

– El kell mondanom valamit. Holnap Kanadába utazom a beteg szüleimhez. Hiába is szeretném, hogy sokáig égjen köztünk a láng, el kell, hogy fogadd, ennyi volt.

Marietta úgy érezte, mintha a könnyei oltották volna el a lángokat. De legbelül a szívébe zárta a fényt, belélegezte a szoba illatát, a forró melegséget – örök titkukat.

Nélküled létezni gyötrelem

Már annyiszor elveszítettelek. Testben is lélekben is. Sosem akartam, de hiába a szeretet, hiába a beléd vetet hit, hiába minden, mégis így alakult. Talán nem is tehetünk róla, hogy elveszítettük egymást...

Csak azok a piszkos körülmények... a mindig mástól való függések... az elvárások... és az abból adódó követelmények... mindegy, kár is ragozni... Megint kereslek. Kutatlak szinte mindenhol, hogy végre megint egymásra találjunk. De vajon hol lehetsz? Mert a testem és a lelkem is újból és újból csak erre vágyik. Arra, hogy végre megváltoztass! Megváltoztass körülöttem mindent. Tudod a család... a gyerekek... meg minden... Rájuk is gondolni kell... Nélküled, sajnos be kell látnom, sok minden nem megy. Mert sivár, céltalannak látott, reményvesztett perceimet, óráimat, napjaimat csak általad tudom szebbé, kicsit boldogabbá és élhetőbbé tenni. Ezt be kell, hogy valljam. Mi mást is tehetnék? Kellesz, hogy újra, végre újra élvezhessem az életet. Hogy minden értelmet nyerjen, az sajnos nélküled nem megy. Lehetetlen. Nem szégyen. De ez a helyzet. Az élet engem sem kímél, ahogy másokat sem. Hiányoznak a holtfáradt éjszakák, a fárasztó nappalok. Hiányzik, hogy gondoskodni tudjak azokról, akikről nem feledkezhetünk meg. És az ezáltal szerzett örömök, azok is hiányoznak... ez, ami a legjobban fáj. Mert nélküled semmi nem lesz. Álmodni bármiről? Ha nem vagy, mindenbe belebukom. Elveszek, mint egy kidobott rongy a szemetesben. Amire már senkinek nincs szüksége, csak addig volt jó, míg célját szolgálta. Most így érzem magam.

Kell, hogy megadasson nekem az újabb lehetőség. Úgy látom, másból nem áll az életem. Nem akarom, soha, de soha kirúgva érezni magam. Berúgva sem... Bár tudom, minden mulandó, mint a forgó szél, úgy változik a világ. A sötét magába nyel. De ha együtt leszünk megint, akkor végre érzem, van miért élnem, van miért küzdenem. Végre megint értelmet látna minden. Megint megláthatnám a jövőt. Minden fáradozásom, hogy örökre megtarthassalak. Ezt az örömet csak te adhatod. Más senki más. Hisz annyi, de annyi évig kitöltötted az életem. Nincs harag. Mégis, hiányod szakadékba vezet. Süllyedek, süllyedek az üres semmibe. Ahol nincs víz, nincs fény, nincs meleg. Félek kimondani, nélküled tán család sem lesz. Nem kellek én már senkinek. Csak te, aki mindentől megmenthetsz. Már levegőt is nehezen veszek. Nincs gyógyír, nincsen gyógyszer. Csak sóhaj, elkeseredett sóhaj a kilátástalan jövő...

Örület, amit átélek nélküled. Hívj! Én megyek! Ha így lesz, visszahozod az otthonomba a nyugodt hétköznapiakat. Nem vágyom most jobban semmire. Csak biztonságra – általad. Egy kis nyugalomra. Mert az élet már csak ilyen. Mindenért küzdeni kell. Semmit, az égvilágon semmit nem adnak ingyen. Hagyd, hogy ne csak szavakkal, de tettekkel is bizonyítsam hűségemet. Bár lehet, nem fogom mondani, hogy így szeretlek, úgy szeretlek. Mert miért is hazudnék? De ha mégis adsz esélyt, lesz alkalmam, tán még szeretni is foglak. Akkor biztosan elégedett is leszek. Úgyhogy ragaszkodom majd foggal, körömmel, hogy ne tűnj el megint az életemből. Adj esélyt, adj még egy lehetőséget nekem! Megnyugszom, és nem járatom feleslegesen a szám. Tanulva hibáimból, kész vagyok, és megalkuszom, ha ez kell, hát így legyen. Ne hagyd, hogy továbbra is sóvárogva gondoljak rád. Légy az életem része

megint. A dolgos mindennapoké... Tán még az igazamat sem fogom keresni. Befogom a szám. Ha kimerülnék, akkor sem adnám fel. Ért már annyi, de annyi csalódás. Bizonyítani szeretnék. Amit kell, szabályozhatsz. Elfogadom a feltételeket. Alkoholt sem iszom, és beteget sem jelentek, hiába fáj a fejem. Megegyezünk, ki mit fizet, ki mit vár el. Ehhez tartom magam. Ezt szeretném elérni, hogy legyen értelme, legyen gyümölcse a kettőnk kapcsolatának. Ígérem, a felmerülő problémáktól sem hátrálok meg. Nem lógok, nem csavargok el. Nem lesznek üresjáratok. Ha kell, minden időmet neked szentelem. Mert hiányodtól már sem enni, sem létezni nem tudok. A rohadt életbe! Hát senki nem ért engem? Munka nélkül élni, hogy lehet?

Ott, a kis padon

Elindult, mert mennie kellett. Oda, ahova a szíve visszavágyik. Hisz fáradt éjszakán megint hívta őt. „Megvárlak... ott leszek a szokott helyen” – ezt súgta neki. Ő tudta, hogy megint ott lesz...

Selymes őszi szél lengedez. A nap még utolsó sugaraival próbál nyújtózkodni a térben. A liget elhanyagolt gyepén a pipacsokban ott bujkál az árnyék és némi tompa fény. A bokrok tövében még egy kismadár zenél búcsúdalt a nyárnak. Talán holnap ő is tovaszáll.

Odaér a padhoz, hol annyiszor várt reá. Mindig csillogó szemmel és lángban égő, vágyakozó, piros arcú tekintettel. Ám most nem volt még sehol. Csak egy árva bordó, időrágta levél pihen a pad egyik szegletén. Talán ő is vár. Biztosan. Ezért nem bántja, leül mellé, becsukja szemét, nyugovóra térítve lelkét. Így várja őt. Közben összekulcsolja kezét, nem számolva az időt, mint mellette a kislevél.

Tudta, itt kell lennie. Nincs még sötét. Egy kandeláber fényei kergetőznek a hold csalfa sugaraival, benne táncol megannyi apró kis bogár. Csodás, forró, nyári éjszaka. Az arcán legördül néhány könnycsepp. Érti, megérkezett. Ott van vele. Szavak nélkül megsimogatja kócos haját, bársonyos, puha, tiszta kezével, oly gyengéd érintéssel, mit mástól még nem érzett. Megint néhány könnycsepp keres utat. Letörli. Igen, itt van vele. Melléje ül, és ahogy szokta, átöleli. Szorosan, egybeforrvá. Ismét legördül néhány könnycsepp. Ott van vele.

Letörli. Helyette elhalmozza csókjának pezsgő ízével. A benne lévő megannyi nyári éjszaka tüzes szenvedélyével... És érzi lehelete illatát, melegségét, és páráját, ott a nyakán és az arcán az apró puha puszikat.

A testében az ő szíve dobban. Lüktet. Kalapál. Megint könnycsepp. Ő itt van vele. Letörli. Egész teste lángra lobban, annyira közel. Zsibbad mindene. Izzik. Égeti. Mindent, ami ő, amit benne csak érinteni lehet. Szívet, lelket és környezetet. Úgy, mintha ezer keze lenne, ami egyszerre körbefonja, beláncolja. Hihetetlen. Csodás. Beleremeg. Eltévedt ráncokat lehel homlokára a tudat, hogy megint vele van. Megérinti. Megszédíti. Megint és mindig. Itt és most, ezen a kopott padon. A szokott helyen.

Az ölelés tengerében egyszer csak halk zúgást vél hallani. A fülébe szól: „Senkire nem haragszom, én mindenkit örökre szeretek” – ezt hallja. Csendes szavak.

Megáll az idő, csak a könnyeknek peregnek a percek. Megint letörli. Még mindig érzi, öleli... öleli... öleli... nem engedi... öleli...

Ám egy rossz pillanat megzavarja a szerelmes csendet. Üvölni kezd a szél. Cudarul sűvít. Hangosan magával ragadva a padon hallgatózó néma levelet. A tehetetlent.

Erre kinyílik a szeme. Már senki sincs mellette. Őt is magával rántotta a kegyetlen. Csak a hideg eső koppan a padon. Arcán a cseppek kicsit megdermednek. Már nincs, aki letörölje.

Már nincs...

Csak egy szerelem édes és kettétört örök rezzenése, mint a kopott kis padnak minden repedése.

Érettségi találkozó

A négy barát és osztálytárs, akik 25 évvel ezelőtt együtt voltak kollégisták, kijöttek az ódon falu iskola kapuján. Jó barátság szövődött közöttük, de a távolság mégis külön utakra vezette őket. Indultak az étterem felé. János felajánlotta, elviszi őket a kocsijával...

Nem túl messze volt az étterem, mehetek volna akár gyalog is a többiekkel. De János meg akarta mutatni az autóját, ami mindössze pár km-t futott, hiszen most vette. Géza, Attila és Jenő beültek. Mindegyik elismerően nyilatkozott a kocsit illetően. Igaz, nekik is volt, ám újra sosem tellett. Aztán az autóban János beszédbe kezdett. Ömlött belőle a szó, mint dézsából a víz. Megállás nélkül mondta:

– Tudjátok fiúk, én nagyon jó sorban élek. Nem véletlen, hisz tudtam lavírozni, bárhogy is alakult a világ. A rendszerváltozás hozta meg a sikert. Apám annak idején börtönben ült, valami verekedésért, még 56-ban. Ezért kérvényeztük a kárpótlást.

Igaz, volt huzavona, mert nem akarták elismerni, hogy politikai okok miatt került sikkre, de aztán egyik cimborája némi kis fölért elrendezte. Úgy, hogy még nyugdíj járadékot is kapott. A kárpótlási jegyet még időben, jó pénzért eladtuk. Majd amikor megnyílt az osztrák határ, műszaki cikkekkel foglalkoztunk. Mi hoztuk be az első videót az országba. Tehettük, mert nem volt szabályozva. Aztán, amikor kezdődtek a privatizációk, akkor megvettünk némi kis pénzért néhány ingatlant, az államtól. Ne tudjátok meg, milyen az alvilág... ha valaki valakinek szívességet tesz, illik viszonzni. Az üzlet az üzlet. Fifti-fifti.

Ha nem állsz be a sorba, akkor fegyvert is szegezhetnek a fejedre. Egyik barátom így járt, jattolt is rendesen... Gyerekek, pénzt csak pénzből lehet csinálni! Nekem sikerült.

– Mindig is tudhattátok, buknak rám a csajok. Ám ma már vigyáznom kell, mert a koromnál fogva már nem engem, mint embert akarnak a nők, hanem azt lesik, mennyire nyitom ki a bukszámat. Igényük az aztán van. Ne tudjátok... De megtehetem, hogy válogatok. Dől a lé... A feleségem egy takaros asszony, mindent elnéz nekem, csak hetente mehessen fodrászhoz, műkörmöshöz, és évente kétszer, télen is, nyáron is, nyaralni. Persze, ami a lényeg, ne kelljen dolgoznia. De én jó ember vagyok. Túlságosan is. Biztosítom neki, amit akar, és mellette én is szabadon tehetem a dolgom. Ha kedvünk van, ágyba bújunk. Nekem ne magyarázzon senki, hogy gazdasági válság van. Akinek van egy kis sütnivalója, busásan boldogul. Nó para, csak idegek kellene hozzá és pofa...

– Emlékszem, annak idején egy ütődött gyereknek tartottatok. Egy kis beszarinak. Olyannak, aki sose állt ki a maga igazáért. Lehet, ezért szerettetek. Mert mindig tudtam igazodni hozzátok, verekedés, veszekedés és vita nélkül. Igen, arra ráncigáltatok, amerre akartatok. De látjátok, felnőttem! Igazi férfi lett belőlem! Mindenem megvan. Családi ház, nyaraló. Ha kedvem van, leiszom magam a sárga földig, ha kedvem van, hentergek valakivel. Szabad vagyok, mint a madár! Rajtam nem uralkodik senki. Se asszony, se főnök. Nem vagyok senkinek a csicskája. Nem gondoltátok volna rólam igaz?

A barátok összenéztek. Szemükben valami kimondatlan dolog tükröződött. Az étteremben János tovább hadarta az élvezetesnek tartó mondókáját.

A barátok egyszerre nyúltak a pezsgős poharukért és ekkor egy fanyar vigyorral koccintottak. Aztán kihozták a rendelt ételt és nekiálltak enni. Közben elbeszélgettek a régi időkről. Az első

szerelmes éjszakákról, a kollégiumi kisurranásokról. A tanárok és saját maguk idiótaságairól. Együtt kinyilatkoztatták, hogy ma már minden másképp működik, mint akkor, annak idején. Szabadabb a világ. Lazábbak a tanárok, és több joguk van a diákoknak. Ám abban megegyeztek, hogy az iskolában töltött idő volt életük legszebb része, amire a legszívesebben emlékeznek.

Az italokból is jól fogyasztottak, így megeredt a nyelvük. A négy cimborá éneklésbe kezdett. A hangzavar az utcára is kihallatszott.

Egyszer csak megjelent egy silány ruházatú ápolatlan nő az étterem ajtajában. Hangosan elkezdett üvöltözni, úgy, hogy talán a foga is kihullt volna a szájából, ha lett volna... A nyála fröcsögött, mint a permetlé. Nagyon kiabált, ezért a nótázók abbahagyták a kornyikálást. Senki nem tudta, kinek üvöltözik a nő:

– Te részeg dög, megmondtam, hogy ne vidd el a fiam autóját! Még jogsid sincs, te szemét állat! A gyerekem kocsiját ne használd, mert megint lehányom a tetves lakásod lábtörlőjét, ha kell, még oda is kakálok. Egyszer már megtettem, amikor a lányomat molesztáltad, te mocskok! Most rögtön add ide a slusszkulcsot! Különben nő létemre betörlök egy nagyot. Hallottad Jancsi! Neked szóltam, nem másnak! Ne bújj! Úgy is tudom, hogy itt vagy! A lányom elárulta, hogy idejöttél! Jó lenne, ha leszállnál a lányomról is. Ha nem tudnád, undorodik tőled! Aztán a mérges nő odament Jánoshoz és kiráncigálta az étteremből. A többiek köpni, nyelni nem tudtak.

János nem tért vissza hozzájuk. Köszönés nélkül elindult gyalog haza. Sántikálva, mert a szomszédasszonya többször is bokán rugdosta.

Titokban

Mostanában sokat tépelődöm; ábrándjaimban keresem az összefüggéseket. A véletlenek sűrű egybeesése az, ami arra késztet, hogy képzeletem oly messze szálljon. Lehetséges, hogy tényleg valóban úgy van, ahogy látom, érzem és gondolom...

Kérdezni félek bármit is, hátha kinevetne.

Már az elejét sem tudom, hogyan kezdődött. Most várok, lesz-e folytatás. Lehet, én vagyok a hibás, talán félreértettem valamit, és aztán már nem volt megállás. Csendben hangtalanul, egymás mellett, mégis külön, váltják egymást a megmagyarázatlan gondolatok, érzésekkel hevítve. Úgy hiszem, szeretettel fűtve.

Nem tudom, mi lesz ennek a vége. Félek, ha istenigazából valaha is feltárnám, amit érzek és gondolok, akkor megszűnik a varázs, az a varázs, ami engem, és talán őt is lázba hozza. Nem tudom. De ha képzelődöm és valóban egy szó sem igaz az egészből, akkor úgy hiszem, olyan nagy fantáziával vagyok megáldva, mint még soha senki más. Mégis, szívem mélyén vágyom rá, hogy igaz legyen. Gondolkodom, merre tovább, bár néha igencsak akadoznak a szavak. Kíváncsivá tesz, vajon mire gondolhat ő? Mit érezhet? Csak sejtéseim vannak. Bár tévedhetek. Tudom, ebből senki nem ért egy kukkot sem, talán csak ő értheti. De vajon merjek-e bármit is kérdezni, vagy megmaradjon minden így? Egy biztos, nekem kedvemre van, olyan szívmenlengető. Nem tudom, neki is az lehet-e.

Néha nehezen olvasok a sorok közt. Neki vajon mi lenne jó? Úgy felfedném titkaim, hogy a képzelet bizonyosságot nyerjen. De tudom, akkor megváltozik minden. Néha azon is töprengek, van-e értelme az egésznek. Rá kell jönnöm, ott fészkel a

gondolataimban, és nap mint nap érzékelem, hogy itt van velem. Jönnek az impulzusok. Rejtelmes szépséggel telítve. Amit aztán én is viszonzok. Szerintem ő is érzékeli, legalábbis úgy hiszem. Bár félek, nem merek tovább játszani a gondolattal, pedig olyan sok szépet hozott ki belőlem. Ábrándjaim kies sivatagában olyan, mint a forrás, amelyért szomjazva mindenki kutat. A lelkünk, mintha egymásba érne, mintha mindketten ugyanazt szeretnénk. Mégis, csak félve, titokban araszolgatunk egymás felé...

Szerelem a pálya szélén

Ott áll a lány a pálya szélén. Hosszú szőke haját simogatja a szél. Még meccs előtt a barátnőivel csevegett. Egy fiúról mesélt, aki megérintette szeretnivaló szívét. Azt mesélte, már megint találkozott vele. Láttá, és boldog volt, hogy a közelében lehetett ...

Persze kereste nemcsak az álmában, hanem minden gondolatában. Oda hajtotta a szíve. Hisz tudta, a focis fiúk hova járnak. Miért is ne, akkor, és abban az időben ő is ott volt. Tudta, ott kell lennie. Ha csak egy mosolyt is kapott, szíve ettől már a fellegekben járt. Nem számított a hideg, még az edzőmeccsekre is kijárt. Gondolhatták róla: mi van, bolond ez a lány? Igen, ismerte a csapatot jobban, mint bárki más. Neki már az élete, hogy kijár szurkolni. És most, amikor itt a pálya szélén arra lesz figyelmes, hogy kifutnak a fiúk, lázasan keresi, aki szívéhez a legközelebb húz. Nézi, szomjazza minden mozdulatát. Úgy szeretné érezni izmos testét, vastag combját, és elképzeli szájában a fiú forró csókjának zamatát. Megszűnik létezni a világ, nem hallja a hangos szurkolást, a dob zaját, hisz csak pár méter és itt van ő. Ő, akit úgy szeret. Vele alszik, vele ébred. Hiába csapja más is a szelet, az ő szívéhez ő áll közelebb. És most, amikor kezdődik a meccs, a csapatnak is győzni kell, hogy had örüljön együtt vele. De vajon mi lesz ővele, mikor érezheti magához oly közel? Mikor mosolyog megint rá, mikor fogja megint a kezét, és mikor lesz majd meleg tőle az ölelés? Vágyakozva nézi őt, és nem tud betelni a látványtól, annyira tetszik neki. Elvarázsolta szívét, elvarázsolta minden gondolatát. Néha nem érti már saját magát,

hogy miért, miért gondol folyton rá? Most is nézi, ahogy fut és cselez, ahogy testéhez simul a verejtéktől is a sáros meze. Ahogy küzd, és győzelemre tör. Bár hideg van, borús az idő, a szél fújja hosszú szőke haját és szerelmének vágyát is talán. Ázik, de szívében ott a láng, hogy a szerelem majd beteljesülésre talál. A meccsnek lassan vége. Boldog. Hisz vezet a csapat. És mint ilyenkor mindig, jön a paksi, játékos és szurkoló között, mielőtt még átléphetnék megint az öltözőt. Mennyire várta, hogy leteljen az utolsó másodperc, és aztán majd fut feléje, és szorosan megfogja a kezét, úgy, mint másét még soha. Erre várt a szőke lány. Igen, teljesült a vágy. A fiú első útja hozzá vezet, ettől veszettül megdobban a szíve. Kezét nyújtja felé, melegen, finoman megszorítja. Mintha soha el sem akarná engedni – talán így érzi a lány. Pár másodperc a csoda, ami most rátalált. Vele az a mosoly, az a tekintet, az a csillogás a szemében megizzította szívében a lángot, mely a hidegben felcsapott.

Amikor ott szuszog mellettem

Amikor ott szuszog mellettem, mert elnyomta az álmom.

Sok mindenem rágódom, hogy miért nem érdekli őt az, ami engem... miért nem engedte, hogy máshol töltssem az estét... azokkal, akik ugyanúgy szeretnek... most már megint egyedül küzdök..., hajtok, üzök mindenkit, ki nekem kedves. Úgy kiáltanék bele a mindenségbe: na végre, igen, ez szép volt! Jaj, ne már megint! Jaj, menj a francba! A bűdös életbe!

De ő csak szuszog, néha horkant, és nekem csendben kell maradnom. Akkor jön a csúcspont! Hisz úgy látom, úgy állnak dolgok, ahogy szerettem volna, és ordítanék a világba: de marha jó! Végre! Végre! Végre! Aztán megint elszakad a kötél. Nagyokat káromkodnék... igaz, finoman, de mégsem lehet. Magamba fojtom minden kétségemet. Jaj, miért nincs itt velem senki sem?

Amikor megdicsérem a szép elgondolást: Jaj ez nagyon klassz volt! Szuper a négyzetem! De csak csendben, csakis magamban. Mert ki szeret a négy fallal beszélni? Majd szétpattan bennem megint az ideg és elvesztem a fejem, és oda minden hitem, de nem oszthatom meg senkivel. Csak halkán, csak halkán, mert átfordult a másik oldalára... Aztán végre megint minden szép, hepy, hepy, hepy. Örülök, de nem ujjonghatok. A fenébe, miért nem lehetek boldog, úgy ahogy akarok. Mért kell magamba fojtanom az érzéseimet. Azt, hogy kiért ver most a szívem. Ám egy hang, egy sóhaj sem hagyhatja el a számat, mert akkor megbred. Majd megint tévesen ítélem meg a játékszabályokat, és szidom azt, aki kitalálta. Aztán végre vége, boldog vagyok. Röpköd bennem az adrenalin, beterítve lelkemet. Repülnék én is valaki karjaiba, szorosan összeölelkezve, minden rosszat

feledve, őrjöngve. Boldogan üvöltenék, senki nem szólna érte. De nem lehet. Most nem. Ő nem érti ezt. Nem is akarja. Most is mélyen szundikál. Minek is akarná, hisz úgy sem érdekli, ami engem. Miért is érdekelné. Hiányzik sok ember, aki velem együtt érezne.

Ekkor kivonulok a szobából, a lakás legmesszibb zugába. Fogom a telefont és felhívom a legjobb barátom. Suttogva, hogy a párom ne hallja, közlöm a jó hírt: Hajrá! Hajrá ETO! Nyertünk kettő egyre!

Netszerelem

Tünde ott lógott megint egész nap a neten. Nem csak a képzelete, hanem a keze is szörfözött a billentyűzeten. Egy közösségi oldalon töltötte minden idejét. Nem számított a házimunka, sem az elmaradt főzés...

Egyedül, magányában a számítógépben kereste a társaságot. Barátait hanyagolta, titkait senkivel nem volt képes megosztani. Még Erzszi, a barátnője sem sejtette, hogy Tünde éjszakánként mivel tölti az idejét. Ismeretlenekkel csetelt. Olyan titkokat árult el magáról, amit a valóságban képtelen lett volna elmondani bárkinek is. Szíve rejtelseit és vágyait terítette ki idegen embereknek. Tette mindezt úgy, hogy inkognitóban maradt. Sem a lakóhelyét, sem a rendes nevét, sem az életkorát nem árulta el. Ugyanakkor ezek hiányában is önmagát adta. Ilyen úton sok ember szeretetét érezte, ami erőt adott neki.

Régóta művelte ezt a tevékenységet. Itt ismerkedett meg egy debreceni férfival. Nagyon bizalmas kapcsolatba kerültek az éteren keresztül. Leveleiket a szenvedély és később a vonzalom, a vágy és a romantika jellemezte. Valamint az életről szóló gondolataik. Aztán Tündi többet akart. Többet, mint a gépbe beütött szerelmes üzenetek. Ám a férfi nem sok mindent árult el magáról. Tündi elkezdett nyomozni. Kikeresett a férfivel kapcsolatos minden információt, amit a világhálón csak lehetett. Furcsa dolgokra lelt. A férfi más oldalakon más nőknek is bókolt, hasonlóan, mint neki. Tündiben forrt a vér. És nagyon csúnya dolgot művelt. Olyan mocskos levelet írt,

mint még soha. A férfi – nevezzük Istvánnak – a levélre reagálva megköszönte Tündinek, hogy felnyitotta a szemét. Mindketten törölték magukat ezekről az oldalakról. (Az már más kérdés, hogy mindegyik más nicknéven szintén beregisztált mindenhová). De innentől egyikük sem tudott a másikról. Tündét meglepte István kilépése.

A napok teltek és Tündének hiányoztak István levelei. A mesék, az ábrándozások, a titkok az életről. A domboldalon lévő kis házról, a lugasról, a madarokról, a gyönyörű tavaszvárásról. Kevés olyan ember volt körülötte, aki ilyen szépen és bölcsen gondolkodik az élet bármely elemi dolgairól. Aztán e-mailt írt, melyben bocsánatért esedezett. Levelek váltották egymást, még képet is küldött magáról. Bár már István nem volt annyira közvetlen. Már elmaradtak a mesék a sétáról és az egyéb dolgokról, inkább csak különböző képes-szöveges-zenés mozgó diákat küldözgetett a számítógépen keresztül, de a személyéről, életéről többet nem mesélt. Tünde mégis tisztelettel és szeretettel gondolt rá, és nagyon fájt neki, hogy ilyen csúnyán elbánt vele. Aztán msn-en is beszélgettek. Tünde kérte, hogy rakjon fel István egy képet magáról, mert szeretné látni. István megtette, de csak egy rövid pillanatra. Egy kedves, szimpatikus bajuszos férfi képét láthatta Tünde. Olyannak, ahogy a leírása alapján elképzelte. Tünde beismerte neki, hogy egy kis nyomozás után megtudta, hogy Debrecenben lakik. Épp az ország másik végében. Levelek váltották egymást. Már két éve leveleztek, igaz, csak heti rendszerességgel. Tünde egyre mélyebb érzelmeket táplált magában, pedig István ettől óvta, védelmezte. Sosem írt neki semmilyen érzelmekről. Nem akarta, hogy az érzékeny lelkű Tünde szerelembe essen. De a sok véletlen mégis csak összejátszott. Tündének sosem vezetett Debrecenbe az útja.

Most mégis, egy keresztretjvény megfejtésének beküldésével kétszemélyes VIP-jegyet nyert a virágkarneválra. Rajongott a virágokért. Imádta őket fotózni és gyönyörködni bennük.

Egyszóval most is ott ült a gépnél és várta István válaszát. Ugyanis megírta neki, hogy Debrecenbe megy, és hogy milyen jó lenne találkozni. Jött is a válasz, hogy ő is szeretne. Másnap Tündi lelke mégis meginogott és azt üzenté Istvánnak, hogy mivel a barátnője is megy, így mégse találkozzanak. István is jobbnak tartotta, hogy majd egy másik alkalommal talán jobb lenne...

Két hét múlva Tündi Erzsivel az oldalán útnak indult a turistabuszon a Virágkarneválra. Keveset beszélgettek. Tündi szótlansága abból eredt, hogy állandóan a fejében motoszkált a gondolat, vajon mi lesz, ha István mégis ott lesz? A képre koncentrált, a bajuszos képre. Láta maga előtt. Tudta, most nem a virágokban fog gyönyörködni, hanem Istvánt fogja keresni a tömegben. Hitte és remélte, hogy mégis rátalál. A sors így akarja, ezért vezet most oda az útja, a véletlen és a szerencse meg a sors összejátszása az, hogy most éppen Debrecenbe megy. Talán a jó Isten akarta így – elmélkedett magában.

Hamar odaértek. Jó helyet találtak a rengeteg bámészkodó ember társaságában. És ahogy sejtette Tündi, nem tudott uralkodni magán. Mindeniben Istvánt kereste. Egyszer csak meglátott egy bajuszos férfit, aki úgy tíz méterre állt tőle. Igen, ő lehet az, gondolta, és érezte, ahogy beleremegett a szíve. Tekintetét le sem tudta venni róla. Halvány kockás ingben, farmerben és barna bőrcipőben látta őt, az áhított férfit. Ekkor előkapta a fényképezőgépét és először a karneváli forgatagot fotózta, majd titokban a tömeget, melynek közepére a férfit fókuszálta. Aztán visszaállt a helyére, de még mindig őt nézte. A férfi észrevette, és sűrű pillantások közepette hosszú-hosszú

percekig fürkészték egymást. Tünde várta, hogy majd odajön hozzá, sőt, nem sokon múlt, hogy ő maga el ne induljon a férfi irányába, és megszólítsa. De az a mocskos levél, az tartotta vissza. A szégyen, hogy olyat mert írni neki. Pedig szerette, érezte magában, hogy mennyire jó lenne odaállni és személyesen elmondani mit, miért tett. De remegett a lába és a lelke. Aztán egyszer csak eltűnt a férfi. Mintha köd nyelte volna el. Tündi szíve pedig belejajdult. Bárcsak mégis odament volna hozzá. De hiába kereste, az ember-rengetegben, már nem találta. Ám a férfi szeme, a tekintete, és az, hogy láthatta és szemmel érintkezett vele, az már maga volt a mennyország számára.

A karneválnak nemsokára vége lett és Tündi megint a buszon ült. Erzszi áradozott a látottakról, de Tündinek teljesen máshol jártak a gondolatai. Elővette a gépét és megnézte, amit a férfiről fotózott. Elkönnyvelte magában, ez a férfi valóban István lehet. Boldog volt, hogy van már fényképe is róla. Egy olyan emlék, amely örökre megmarad, az ő kettős titkos viszonyukról. Ám kérdések tömkelege rohamozta meg ábrándjait. Akkor vajon miért nem ment oda hozzá? Hisz elég sokáig bámulták egymást. Nem is akárhogyan. Talán félt? Úgy, ahogy ő. Már bánta, hogy nem tette meg az első lépést. Mérgelődött, bánatában tán még egy könnycsepp is kicsurrant szeméből. És félelem szorította szívét, hogy talán soha többet nem lesz ilyen alkalom, talán már sosem látja viszont. Őt, aki olyan közel került hozzá. Aztán elhatározta, hogy majd e-mailben megírja neki, hogy mennyire jó volt látni őt. Olyan, amilyennek elképzelte, és hogy sajnálja, hogy nem beszéltek. Megírja majd neki, hogy milyen szép a szeme, és hogy korához képest milyen jól tartja magát. A levél végén pedig bevallja majd, hogy nem tehet róla, de igenis tiszta szívéből szereti!

Közben megállt a busz és egy benzinkútnál pihenőt tartottak. Tündiben meghűlt a vér, amikor ott látta a világos inges, farmeros, barnacipős férfit, aki éppen szendvicset majsolt a busz ajtaja mellett. Szíve hevesen vert. Nem hitt a szemének. Lecövekelt a lába. Csak figyelte, de a férfi őt nem vette észre. Aztán felszálltak a buszra és az ablakból leste tovább. Majd látja, ahogy a másik busz sofőrülésén foglal helyet a férfi. Jézusom! – kiáltott fel fájdalmasan magában –, ő nem lehet István, hiszen a másik busz sofőrje. A felismerés, hogy tévedett, hogy minden, ami volt, csak képzeletének határtalan szüleménye, visszarepítette a szomorú valóságba. Elkönnyvelte, talán nem normális dolog ennyit fantáziálni, álmodozni meg főleg nem. Ennyit a szerelemről – gondolta, és becsukta a szemét, mert leginkább a semmibe, légüres térbe vágyott, hogy otthagyja, és végleg feledje debreceni álmait és ábrándjait.

Virtuális csók

Marcsi egykedvűen kapcsolta be a laptopját. Vajon ma mire számíthat az interneten? – mosolygott magában. Először megnézte az emailjeit, azután ráklikelt a sziwiw.hu-ra. Két hete regisztráltatta magát a barátnője unszolására...

Mert szerintem egy 21 éves lánynak igenis kell, hogy legyen barátja, mint mondja: anélkül nem élet az élet. Rálépett az adatlapjára. Azon nevetett, hogy többen is virtuális csókot küldtek neki. Az öt férfi fotóját jól szemügyre vette. Vajon melyiknek viszonozza? Annak a kopasznak? Vagy az autósnek? Vagy netán a kis szőke göndörnek? Aztán az egyik csókot küldő képen látott egy tetszetős fiatalembert kék Adidas pólóban, rajta felirat: IMPOSSIBLE IS NOTHING! Magyarul azt jelenti: semmi sem lehetetlen. Ránézésre szimpatikusnak és helyesnek tűnt neki a srác. Korban is hozzáillő. Péter a neve. Többet nem árult el magáról. Ahogy Marcsi sem tette. Jó! – gondolta magában. Egy csókot csak küldhetek neki. Igaz, eddig senkinek sem küldött. Valahogy nem volt mersze hozzá. Itt az idő, hogy letesztelje, mit jelent egy ilyen cuppanós elektronikus puszi postázása egy ismeretlennek. Lenyomta a csókos entert, aztán fogta és kikapcsolta a masinát. Nem is nagyon gondolkodott, vajon milyen lesz a srácnak, ha látja majd a visszapuszit. Egyszerűen nem tulajdonított neki jelentőséget, hiszen nem is nagyon akart ismerkedni. Főleg nem így. Előző kapcsolata amilyen viharosan kezdődött, úgy is végződött. Ám a barátnője mindig mondta neki: meglátod, egy új barát jót fog

tenni, mert az ismeretlen felfedezése, főleg ha szerelem is kialakul, az nagyon jó hatással van az ember lelkivilágára, minden egyes percére a nap 24 órájában, mert mennyire jó várni a randit, a simogatást, a csókokat, a romantikus éjszakákat.

Marcsi másnap bulizni készült – miért is ne –, erre is a barátnője beszélte rá. Sok kedve nem volt hozzá, de elment. A szokott szórakozóhelyen a szokott társasággal. Több lány is akadt, akinek éppen nem volt lovagja, de nem zavartatták magukat, beálltak táncolni a tömegbe. Attól még ugyanolyan jól érezhetik magukat, mint akinek ott a szerelme, csak a lassú számnál nem bújnak egymáshoz. Marcsi is táncolt. Egyszer csak megakadt a szeme egy fiún, akin szintén Adidas póló volt, ugyanazzal a felirattal, amit a sziwiw.hu-n látott. Ekkor jött a felismerés. Csak nem ő az? Egymás mellett táncoltak. Marcsi rádöbrent, hogy ez a srác az a srác, akinek küldte a csókot a neten. Nem is tudta pontosan, mit érez. Kissé zavarban is volt. Mi lesz, ha felismeri? Talán egy kis reménysugárként hatott volna, ha a srác megszólítja, de az csak táncolt és táncolt. Néha találkozott a tekintetük. Ám semmi visszajelzést nem kapott ettől a fiútól. Marcsiban kérdések fogalmazódtak meg: vajon felismert, csak nem mer szólni? Vagy még nem nézte meg a sziwiw.hu-t? Esetleg csak várakozó állásponton van, hátha én szólok neki? Nem, én biztosan nem – gondolta, pedig tetszett a fiú izmos teste, ahogy kidomborodott a póló alól, és a sötét barna szempár, ami fényesen ragyogott a neonfényes halvány színességben. De csak pár összevillant pillantás, más semmi nem jutott neki ezen az estén. Marcsi hallgatott a barátnője előtt is, nehogy valami rosszban sántikáljon, és tudassa a fiúval, amit talán még nem is tud, hogy a mellette táncoló lány virtuálisan már viszonzta a neten küldött csókot. Csak másnap mesélte el ezt az egészet a barátnőjének. A gépet is csak utána kapcsolta be, mikor az már elment. Nem kell,

hogy lássa a választ, ha ugyan érkezik. A gép lassú volt, Marcsi magában sürgette: mi lesz már, mi lesz már! Aztán rákattintott az adatlapjára és látta az üzenetet. Ami nem más volt, mint egy kérdés: nem értem, hogy egy ilyen szép mosolyú lány miért itt ismerkedik? Valamint küldött még egy csókot a rövidke üzenet mellé. Marcsi az üzenetet látva nevetésben tört ki. Kacagott, kuncogott, csak úgy, magában. Aztán ösztönösen, nem gondolkodva írta vissza: nem értem, hogy lehet, hogy egy ilyen szép mosolyú lány ott táncol melletted, te meg észre sem veszed! Majd küldte a csókot ő is.

Aztán egy hétig leveleztek. Kérdések, kérdések és őszinte válaszok követték egymást. Majd megbeszélték az első randit. Találkoztak. A virtuális csókokat felváltották a valódi mézédés csókok, ezért végleg törölték magukat a társskereső oldalról.

Galiba

Munkából hazafelé menet nagyon zuhogott az eső. A rossz kedvemhez még ez is társult. Kivételesen nálam volt az esernyő, hiszen már reggel lógott az eső lába, amikor elmentem otthonról...

Fanyalogva cipeltem tehát ernyőmet, mert rólam köztudott, hogy ha tehetem, még táskát sem hordok magammal.

Délután hazafelé tartva, iparkodva szedtem fáradt lábaimat. Bár szeretem az esőt, most hangosan süvített bele az őt kísérő szél a fülembe – és ez nem volt jó. Arcomon éreztem a hidegét.

Útközben ilyenkor azon gondolkodom, ha hazaérek, még nem lesz vége a napnak. Rengeteg feladatot be kell pótolnom, amihez a mai napon még annyi kedvem sincs, mint mikor éppen lett volna rá időm. Talán még mogorva képet is vágtam hozzá. Egyszer csak érzem, hogy a kezemből szélvész sebesen kikerül az esernyő. Első pillanatban nem tudtam mire vélni a dolgot, ám aztán meglepődve tapasztalom, hogy egy férfi áll mellettem, és lihegve szól hozzám.

- Kisasszony, ha megengedi, hazakísérem! - az esernyőm pedig már a kezében volt.

- De uram, hogy gondolja, hogy csak úgy kiveszi a kezemből az ernyőt! - mérgelődtem hangosan. Mire ő azzal állt elő:
- Magácskának oly finom a tekintete. Nem gondolnám, hogy ilyen gyönyörű szempár mögött egy gonosz lélek lakozna, aki nem osztaná meg mással még csak egy kis időre is az ernyőjét.

Köpni, nyelni nem tudtam, sőt, még rá sem mertem nézni a

férfire. De vajon akkor honnan tudhatja milyen a szemem? Gondoltam, van ennek jó kis beszélőkéje, olyan, mint a többi férfi, betanul egy szöveget és azt hiszi, azzal leveszi a nőt a lábáról. De nem is ez volt abban az adott pillanatban a legnagyobb bajom. Hanem, hogy közeledtünk a házunk felé. Márpedig, amíg be nem kanyarodunk, addigra le kell ráznom ezt a szemtelen fickót. Mert hiába is város a város, az utca lakói itt is ismerik egymást. Bármiféle szóbeszédnek általában nincs jó vége. Így azon gondolkodtam, hogyan is hagyhatnám faképnél.

Ne érdekeljen engem, ha bőrig ázik. Az ő baja, nekem ne okozzon ezért galibát. Mégsem tudtam kitalálni, mit és hogyan tegyek, hiszen ilyen helyzetben még nem nagyon voltam. Ám ő, mintha érezte volna a gondolataimat, megszólalt. - Mondja, kedves kisasszony, mit szólna a férje, ha minket így látna?

- Na, ezt szeretném én elkerülni a lehető leggyorsabban, mert nemsokára beérünk az utcámba! - válaszoltam hetykén, kicsit rájátszva e kétségbeesésre, mint aki sírva is akar fakadni. Mire ő megint csak mondja a magáét.

- Csak nem féltékeny lenne a kedvese, hogy egy ilyen fess úriemberrel sétál?

Nem sok kellett, hogy e szavak hallatán kikapjam kezéből az ernyőmet és rohanni kezdjek. Ám ebben a pillanatban szembejött velem Évi.

Nem tudtam, sírjak, vagy nevessek. Végül is fogtam az ernyőt és kirántottam a férfi kezéből, azt kiabálva:

- Sajnos végállomás, mert itt jön egy ismerős és leállok vele beszélgetni!

Az elhatározást tett követte, fűrgén szedni kezdtem a lábamat.

Évi meglepődött öröömön, ahogy mint a szélvész, futottam eléje. Köszönés nélkül egyből ezt kérdezte:

- Ki volt ez a férfi?

- Ne a férfival foglalkozz, hiszen ezer éve nem láttuk egymást! – sóhajtottam félvállról. És magamban konstatáltam, hogy semmit sem változott ez a nő, hiszen még mindig a pasikon jár az első gondolata, úgy, mint fiatalabb korában. (A többiről nem is beszélek, mert amit nem látok, az számomra csak pletyka. Ő pedig nem tártá elém a róla halott szaftos részleteket.) Gondolatban így elkalandoztam, neki viszont pörgött az agya, vele együtt a nyelve is.

- De mért hagyod, hogy elázzon? – kérdezte, én meg erre olyan lettem, mint a paprikás tojás.

- A fenébe! Rohannom kell, ezt az illetőt meg nem is ismerem, akkor meg minek pátyolgassam! Na, szia, majd egyszer beszélgetünk!

Úgy faképnél hagytam őt, hogy azt sem hallottam, köszönt, vagy nem. Érdekelt is engem ezek után.

Ahogy bekanyarodtam az utcánkba, hirtelen olyan erős szél kerekedett, hogy kifordította felettem az ernyőt. Próbáltam visszaegyengetni a helyes formájába, ám sehogy sem sikerült. Mire hazaértem, tán még a nadrágomból is ömlött a víz.

Útközben, szapora lépteim között ott fészkelte a gondolat, ha ez az ismeretlen tartja az ernyőmet, tán az ernyő túlélhette volna?

A bejárati kapunál mérgemben beledobtam a kukába a roncs vacakot és elköszöntem tőle: „Isten veled, de egyen meg a fenét!”

Felértem az emeletre, nyitom az ajtót. Belépek és a párom mogorván fogad:

- Az esernyőt hol a francba hagytad? Hiszen már reggel veled volt, amikor még nem is esett!

- A fenébe azzal az átkozott ernyővel, mi lenne, ha nem azt sajnálnád, hanem velem foglalkoznál! Nem látod, hogy folyik a hajamból is a víz!?

Estére aztán lenyugodtak a kedélyek, az eső is elállt. Igaz, a megfázástól pár napig szipogtam, de ez mit számít ma már.

A történet félév múlva folytatódott. Egy verőfényes napon újból találkoztam Évivel. Első kérdése mi más is lehetett volna:

- Mondd csak, ki volt a múltkor az az ember, akit hagytál elázni?

- Miért? Csak nem tartottál volna neki ernyőt? - próbáltam gúnyolódni, aztán mégis elmondtam, mi történt. Ám vagy elhitte, vagy nem... ez attól függ...

Magánügy

- Szia! Mizújs? Tart még a szerelem?
- Hát nem is tudom... tegnap is hívott háromszor, de nem mertem felvenni a telefont. Aztán láttam, ahogy elmegy a házunk előtt és nézeget befelé.
- Mi van, megijedtél? Félsz? Ugyan már?...Ha megtudja a férjem, agyonver, tudod milyen féltékeny. Most is be van rúgva...
- Egyet magyarázz meg nekem. Mitől félsz jobban? A részeges, buta, agresszív férjedtől, vagy attól, hogy valaki szeretettel gondol rád.
- A férjemtől, mert agyonver...
- Ó, ugyan már! Hisz csak egy seggdugasz, elbánsz veled is. Dönts el, mit akarsz. Ne hagyd, hogy a félelmeid uralkodjanak el rajtad, mert akkor vége. Tényleg, volt már köztetek valami?
- Egy hosszú, forró csók.
- Nem bántad meg? Érzed még a szádban az ízét, és a meleg ölelést?
- Igen... Nagyon is...
- Tényleg, szereted még a férjed? Érzel valamit iránta? Érzed, hogy ő szeret téged?
- Az a baj, hogy én már semmit a világon nem érzek iránta. Ki nem állhatom. Örülök, ha nincs itthon.

Állandóan vedel, kötekedik, megüt. Az ilyen emberen mit lehet szeretni? Szerintem ő sem szeret, csak megtűr.

- Mikor szeretkeztetek utoljára?

- Akkor, amikor buliban voltunk, három hónapja, és eljátszotta a féltékenyt. Akkor volt, de csak azért, hogy ne legyen bolond. Kényszerből. De volt, hogy 17 hónapig sem értünk egymáshoz...

- Szoktatok csókolózni?

- Nem, egyáltalán nem. Hogy gondolod? Hisz bűzlik mindig a piától...

- Mérlegelj, és ne félj. Az új barátod mit érez irántad?

- Azt mondta: szeret.

- Jól esett?

- Igen, nagyon jól. El sem hiszed mennyire...

- Na látod! Nem gondolod, hogy valaki neked küldte ezt az embert, hogy megszabadítson a sok mocsoktól, megalázástól, hogy legyen egy kis öröm is szívedben, és te is szeretettel gondold valakire. Meglátod, jót tesz, mert nem uralkodik el rajtad a szomorú, sivár valóság. Tényleg, eszedbe jutott már, hogy mi lenne, ha kiderülne, mondjuk a csók, amit aztán összevegyítenek "azzal" is. Akkor mi lenne?

- Talán megölne... de elmenekülnék a tesómhoz...

- Na látod, ez egy jó pont, mert van hova menned, nem úgy, mint sokaknak, akit csak az együtt megszerzett vagyon tart össze, vagy épp a szegénység.

- De félek, nagyon félek...

- Jaj már. Mit vagy oda, örülj, hogy végre szerelmes vagy, sőt viszonozzák is. Gondolj bele, ha nem viszonoznák, mennyire szenvednél, de így?

- Az a baj, tizenhárom évvel fiatalabb nálam.

- Ezen ne aggódj, te már 43 vagy, ő meg 30, ilyenkor már nem oszt, nem szoroz, mert bőven van mind a kettőtöknek élettapasztalata. Ez nagy dolog.

- Igen, de nem vagyok biztos benne, hogy ő mit akar.

- Igaz, ez sem mindegy, mindenképpen tisztázzátok le. Tudnod kell: ő mit szeretne. Csak testi vonzalmat akar, vagy érzésekkel teli szerelmet. Mert nem mindegy. Persze neked is kell tudnod, mire vágysz. Szexre, kalandra, vagy egy boldog szerelemre. Tényleg mire vágysz?

- Nem tudom. Bolond egy helyzet... van egy agresszív iszákos férjem, és egy szerelmes hódolom. Félek megszabadulni a férjemtől, és félek szeretni egy másikat... minden olyan bonyolult...

- Mindenképp döntened kell, nem mindegy, mit teszel. Először is a félelmeidet le kell győznöd! Nem gondolhatsz mindig arra, hogy a részeges férjed szerint alakuljon az életed. Nem hagyhatod, hogy továbbra is megalázottan élj, nem tisztelve, nem szeretve és néha ütve is, rúgva is, ahogy te mesélted. Aggódok, nehogy tragédia legyen a vége. Minél előbb döntened kell, és választanod, hogy így, vagy netán boldogan szeretnél-e élni. Hisz a te korodnak is vannak szépségei, nem vagy még öreg. A gyermeked felnőtt, és újból magadra is gondolhatsz egy kicsit. Érted? Csakis magadra! Arra, hogyan lehetnél boldogabb! Persze nem kell egyből egy másik férfi karjaiba szaladni, de ha szereted, akkor miért ne? Bár óvatosságra intelek, nehogy csapdába ess...

- Te olyan könnyen beszélsz. Jó neked, de nem vagy az én helyzetemben.

- Az igaz, de látom, hogy szenvedsz. Nagyon szenvedsz. Ez nem jó jel. Nem szeretném, hogy valami bajod legyen, netán lebetegedj. Hisz te mondtad, hogy magas a vérnyomásod és a szíved is rosszkodik.

- Tudom, de mit tegyek?

- Dönts el, mit szeretnél, de ne sokáig halaszd. Az embernek egy élete van, és nem mindegy, hogy hogyan éli, nem mindegy, nagyon nem mindegy. Ugy gondolom, előbb a félelmeidet kell legyőzni. Ne hagyd, hogy mások uralkodjanak rajtad, te uralkodj saját magadon, ez a titok nyitja! Érted?

- Igen, igazad van. Én is szeretetre vágyom, nyugalomra, békés otthonra, ami most nincs... abszolút nincs... tegnap is kinn volt a rendőrség...

- Végre tudod, mit szeretnél! Ennek szellemében cselekedj! Minél előbb, annál jobb.

- Akkor holnap elmegyek egy ügyvédhez, beadom a válást!

- Látod, nem nekem kellett kimondani, hogy mit kell tenned! Jó döntés! Én mindenben segítek! Csak tudd, mit akarsz!

- Jaj, most le kell tennem, a rohadt életbe, ez a hülye, részeg örült betőri az ajtót...

- Jaj, te lány, vigyázz magadra!

Magamról:

(Ahogy a Szívtárs magazinban megjelent)

Győrrött él és dolgozik. Hobbiból ír, legtöbb művét a Napvilág Íróklub internetes portálon mutatta be. Érzelmekről, vágyakról, reményekről és emberekről szólnak elbeszélései, cikkei...

Eddig egy prózai kötete jelent meg Rácsok a gyerekszoba ablakán címmel, amit R. Ditttrich Anna néven adott ki.

Az alkotás szívbeli megnyilvánulást jelent számára, és a lélek kinyílását – adni magából valamit másoknak. „Feltöltődése” idején szeret csendben elvegyülni az

emberek között, a tömegben. Úgy tartja, a hallgatás a hazugságnál is jobb lehet, mert nem jó, ha olyannak látnak bennünket, amilyenek valójában nem vagyunk...

Tervezzük, hogy nők és férfiak családi, házassági konfliktusairól szóló válogatott novelláit összegyűjtjük, s a közeljövőben digitális kötetté formáljuk.

(Szívtárs párkapcsolati regénytár)

Ars poétikája: „Tudom és hiszem, hogy **szeretni annyi, mint élve maradni.**”

/Azóta Csendhajó c. verses kötetem is megjelent nyomtatott formában./

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ:	3
Most már válni kell.....	4
Ártatlan fények.....	6
Ketten együtt.....	8
Selymes, meleg ölelés.....	10
Az én vérem	13
Fatális véletlen	16
Várva várt csók	19
Szenvedély	25
Veszélyes út	27
Vigaszdíj	30
Egyedül?	34
Rövid az élet.....	36
Undorító SZERelem.....	37
Talán	39
Kő a szívemben.....	41
Párás ablak.....	43
Találkozás.....	45
DNS	47
Bizalmasan titkos!.....	49
Vízpart öröme.....	53
Jól tette?.....	58
Vidéki Love Story.....	61
Így alakult az életünk.....	69
Kegyetlen sors.....	73
Gyertyaláng.....	76
Nélküled létezni gyötrelem	82
Ott, a kis padon.....	85
Érettségi találkozó	87
Titokban	90

Szerelem a pálya szélén	92
Amikor ott szuszog mellettem.....	94
Netszerelem	96
Virtuális csók	101
Galiba.....	104
Magánügy	108
Magamról:.....	112